

8890101

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ Τῷ ΓΥΜΝΑΣΙῳ

18510

ΤΕΥΧΟΣ Α.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Α
15

Τιμή μετὰ βιβλιοσήμου δραχ. 3,40
βιβλιοσήμο

1801 Α 20

...μην, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμελάντι,
...ρίσδεν, τὸν Πάνα δεδοίκαμεν· ἢ γὰρ ἀπὸ
...ανίκα κεκρακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρὸν τὸν αὐτῷ
καὶ οἱ αἰεὶ δριμυτὰ χολὰ ποτὶ βίβλιν κάθηται.
Ἄλλὰ—τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄρχετε αἰοιδᾶς.
20 καὶ τὰς βουκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο Νῆα,
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε

Θεοκρίτου Ειδύλλια

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν μου.

Οδυσσεύς

[Handwritten signature]

Θύρσις ἢ ὠδή.

ΘΥΡΣΙΣ

Ἄδῃ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἄ πτύς, αἰπόλε, τήγνα
 ἄ ποτὶ τὰς παγαῖσι μελίσδετα, ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
 συρίσδεσ· μετὰ Πᾶνα τὸ δευτερον ἄθλον ἀποισῆ.
 Αἶκα τήγνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὴ λαψῆ
 5 αἶκα δ' αἶγα λάβη τήγνος γέρας, ἐς τὴ καταρροῖ
 ἄ χιμάρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλεξ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Ἄδιον, ὦ ποιμήν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς
 τῆν' ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
 Αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγωνται,
 10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἰ δὲ κ' ἀρέσκῃ
 τήγναις ἄρνα λαθεῖν, τὸ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἄξῃ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τὰν Νομῶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίζας,
 ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἰ τε μυρῖκαι,
 συρίσδεσ· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῆδε νομειού.

ΑἰΠΟΛΟΣ

15 Οὐ θέμις, ὦ ποιμήν, τὸ μεσαμῆρινόν, οὐ θέμις
 συρίσδεσ. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεσ· ἢ γὰρ ἀπὸ
 τανίκα κεχμακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρὸν
 καὶ οἱ αἰε ὀρμειὰ χολὰ ποτὶ βῖνι κάθηται.
 Ἀλλὰ—τὴ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Λάρυδος
 20 καὶ τὰς βουκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο Μοῖσαι
 δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετέων ἐσδιόμεθα, τῷ τε

Θεοκρίτου Εἰδύλλια

- καὶ τὰν Κραναιᾶν κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 τήγας ὁ πομηνικός καὶ τὰι δρύες· αἱ δὲ κ' αἰετῆς,
 ὡς ἔσκα τὸν Λιδύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 25 αἶγα δέ τοι δῶσθ' ἰδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 ἃ δὴ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθῦ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί κηρή,
 ἀμφῶες, κροτεύχες, ἔτι γλυφάνοισ ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ὑψόθι κισσός,
 30 κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκοιμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῷ ἔλιξ εἰλείται ἀγαλλομένα κροῦδεντι·
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι. Πάρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 35 νεικίους ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτᾶς·
 ἀλλ' ἐκὰ μὲν τήγον ποτιθέρεται ἀνδρὶ γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν ῥιπτει νόον. Οἷ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δητὰ κυλαιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τῶς δὲ μετὰ γραιπέυς τε γέρων πέτρα τε τετέτυκται,
 40 λεπράς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει·
 ὁ πρέσθους, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἐοικώς.
 Φαίηξ κεν γυῖων νιν ὅσον σθένος ἔλλοσπιεθεῖν·
 ὠδὲ οἱ φῶθήκωντι κατ' ἀύχενά πάντοσθεν ἵνας
 καὶ πολιῶ περ ἔδοντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἦβα.
 45 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοῖσ γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἷμασιαισι φυλάσσει
 ἦμενος· ἀμφὶ δὲ νιν δὴ ἄλώπεκες, ἃ μὲν ἀν' ὄρωις
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον. ἃ δ' ἐπὶ πήρα
 πάντα δόλον κεύθοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησεῖν
 πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηρραῖσι καθίξῃ.
 ἔθ' ἀνθερίκοισι καλάν πλέκει ἀκριδοθήραν
 οὐρόσδων μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πήρας
 ὀρσσηγόν, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 ἄσπετος δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
 ἃ τέρως τέ τι θυμὸν ἀτύξαι.
 μετὰ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδῶκα
 ἃ μέγαν λευκοῖσ γάλακτος
 εἰλος ἔμδον θίξεν, ἀλλ' ἔτι κείτα.

60 ἄχραντον. Τὸ γὰρ τὸ μέγα πρόφρονι ἀρσασίμην
 αἶμα μῦθε, φίλος, σὺν ἐφίμερον ὕμνον αἰετήε.
 Κεῖται το κερτομέω. — Πότῃ ἠγαθέ τὰν γὰρ αἰδῶν
 οὐ τί πα εἰς Ἄιδαν γε τὸν ἐκλόθοντα φυλάξεις.

ΘΥΡΣΙΣ

65 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδῶς.
 Θύρσις ὅδ' ὡς Αἴτιας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνία.
 Πά ποτ' ἄρ' ἦσθ' ἔκκα Δάφνης ἐτάκτο, πᾶ ποτ'α Νύμφαι
 ἦ κατὰ Πηγείω καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδω.

οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγα ῥέον εἶχετ' Ἀνάτω,
 οὐδ' Αἴτιας σκόπιον, οὐδ' Ἀκιδῶς ἱερὸν ὕδωρ.

70 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδῶς.
 Τῆρον μὲν ὄψας, τῆρον λῶκοι ὠρῶσαντο.
 Τῆρον χῶα θρυμοῖο λέων ἔκλαυσε θανάτω.

75 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδῶς.
 Πολλοὶ οἱ πᾶρ ποσσὶ βῆες, πολλοὶ δέ τε ταύροι,
 πολλοὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

80 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰδῶς.
Ἦνθ' Ἐριμᾶς πρῶτιστος ἀπ' ὄραος, εἶπε δέ «Δάφνι,
 τίς το κατατρυχεῖ τίνος, ὠγαθέ, τόσον ἔρασαι;»

85 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰδῶς.
 80 Ἦνθον τοῖ ρούται, τοῖ ποιμένες, ὠπόλοι ἦνθον
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθωι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίατος

90 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰδῶς.
 κῆρα «Δάφνι, τίλκον, τί γο τάκειαι; ἃ δέ το κῶρα
 πάσας ἀνά κρήνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

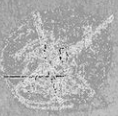
85 Ζατεῖο» Ἄ δούτερῶς τις ἀγαθὴ καὶ ἀμύχανος ἐσσι.
 Βούτας μὲν ἐλέγην γόν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 ὠπόλος ἔκκ' ἐσορή, τὰς μακᾶδας οἷα βρατεῖνται,
 τάκειται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

90 ἄρχετ' αἰδῶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰδῶς.
 «Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορή, τὰς παρθένος οἷα γελάντι,
 τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ τοῖσι χορεύεις.»

95 Τὸς δ' οὐδὲν ποτελέξω ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτὸ
 ἄνω πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄνω μοῖρας.

90 Ἄρχετε βουκολικῆς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰδῶς.
 95 Ἦνθῆ γε μὲν ἀδεία καὶ ἃ Κόπρις γελᾶσσι.

- ἀδέξ μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα,
 κείπε· «τὴν τὸν ἔρωτα κατ' εὖχεο, Δάφνι, λυγρίζειν·
 ἢ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθη;»
- 100 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείθετο· «Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
 ἦδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλιον ἄρμι δεδύκειν·
 Δάφνις κῆν Ἄβδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι».
- 105 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
 «Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν.
 ἔρπε ποτ' Ἀγγίσην. Τηγεῖ δρύες, ὦδε κύπειρος,
 ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
 Ὠραῖος χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νομεύει
- 110 καὶ πτόνας βάλλει καὶ θήρια πάντα διώκει.
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
 Αὐτίς ὅπως στασῆ Διομήδεος ἄσσον ἴοισα,
 καὶ λέγε· «τὸν βούταν νικῶ Δάφνι, ἀλλὰ μίχου μου».
- 115 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς,
 Ὡ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' Ὀλαν.
 οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. Καίρ' Ἀρέθοισα,
 καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
- 120 Δάφνις ἐγὼν ὄδε τήνος ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
 Δάφνις ὁ τῶς ταύρων καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσδων.
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοῖδᾶς.
 «Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
 εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
- 125 τὰν Σικελάν, Ἑλλίκας δὲ λίπ' ἥριον αἰπὺ τε σάμα
 τήνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγ' τόν».
 Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοῖδᾶς.
 «Ἐνθ' ὄναξ, καὶ τάνδε φέρου παντοῖο μελίπνου
 ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
- 130 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄιδος ἔλκομαι ἦδη».
 Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοῖδᾶς.
 «Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βράττοι, φορέοιτε δ' ἀκανθαί,
 ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.

πάντα δ' ἄγχιλα γέροντο, καὶ ἂ πίστευε θυγάς ἐνεύκται.
 135 Δάρως ἐπεὶ θνήσκει, καὶ πῶς κίνας ὄλαφος ἔλκει.
 κῆρ' ἄρειον τοῖ σκῆπας ἀγῆσαι γαρύσαντο.
 Ἀγγετα βουκολικῆς Μοῖσαι, ἴτε, λήγες' αἰοῖδας.
 Νῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἤϊελ' ἀγορεύσασα τὰ γε μὲν λῖνα πάντα λαλοῖται.
 140 ἐκ Μοῖσαν, γῶ Δάρως ἐκ ρέον· Ἐκλυσε δὲνα
 τὸν Μοῖσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαιον ἀπαγῆ,
 Ἀγγετα βουκολικῆς Μοῖσαι, ἴτε, λήγες' αἰοῖδας.
 Καὶ τὴ δίδου τὸν ἀγα τὸ τε σιγῆος, ὡς κεν ἀμέλειαι
 145 σπείσω τὰς Μοῖσαις, ὦ γαίρετα πολλάκι, Μοῖσαι.
 γαίρετα ἐγὼ δ' ὄμην καὶ ἐς ὕπερον ἔλιον ἀσῶ.

ΛΗΘΕΙΟΣ

Παλῆος καὶ μέλαινα τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γέροντο
 πλῆρες τὸν σκαδόνου, καὶ ἄπ' Ἀδύλιον ἐσχάδα πρόγοις
 ἔδεικν, τῆσιν ἐπεὶ τόγα φέρτερον ἔδειξ.
 Ἥϊας τοῖ τὸ δέπας Πάσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσα:
 150 Ὄραν παύσασθαι νῦν ἐνὶ κρήνισσι δοκῆσαι,
 Ὄδ' ἴκ' ἡ κελεύει τὴ δ' ἄλλοι γὰ νῦν ἴκ' χμαῖον
 οὐ μὴ σφρατταίτε, μὴ ἂ τῆσιν ὄμην ἀναστῆ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΙΙ.

Ἀπόδοσις ἢ Διαφωτιστικὴ ἢ Ἰστορικὴ.

Κοινοῦται παρ' τὸν Ἀφροδίτα, καὶ δὲ μοι κίνας
 ὄλαφος ἐπὶ τὸν κίνας καὶ ἂ πίστευε θυγάς ἐνεύκται.
 Ἐπὶ τὸν κίνας καὶ ἂ πίστευε θυγάς ἐνεύκται.
 5 τὸν κίνας καὶ ἂ πίστευε θυγάς ἐνεύκται.
 Ὄ γαίρετα Ἀφροδίτα, π' ἡ σπείσω τὰς Μοῖσαις
 παύσασθαι καλεῖται τὸν ἀφροδίτα, ἢ ἂ με μῆσαις.
 ἢ δὲ γε τοῖ σπείσω καταπαύσασθαι ἀφροδίτα.

- νόμφα, καὶ προγένειος· ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.
- 10 Ἦνιδε τοι δάκα μάλα φέρω· τρηγῶθε καθελόν,
ὦ μὴ ἐκέλευ καθελεῖν τότ' καὶ ἄνθρωπον ἄλλοι τοι αἰσῶ.
Θάσσι μὲν θυμοληγῆς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γαυοίμην
ἂ βρομβέουσα μέλισσα καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰχοίμην
τὸν κισσὸν διαδῶς καὶ τὴν πτέρην ἂ τοι πυκνάσαι.
- 15 Νῦν ἔργων τὸν ἔρωτα· βραχὺς θεός· ἤ ῥα λεκίνας
μαζὸν ἐθήλαξες, δρομῶ τέ νιν ἔτρεψες μᾶτηρ,
ὅς με κατασφύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρως ἔλαττε·
Ὡ τὸ καλὸν παθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κύνανφρου
νόμφα, πρόσπτυσξί με τὸν ἀιπόλον, ὡς τοι φιλήσω.
- 20 Ἔστω καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἄδρα τέρφος.
Τὸν στέφανον τίλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποιήσεις,
τὸν τοι ἐγὼν, Ἄμαρυλλί· φίλα, κισσοῖσι φυλάσσω,
ἀμπλέξας καλύκασσι καὶ εὐόδοιοισι σελίνωες· —
Ὡμοι ἐγὼν, τί πάθω· τί ὁ δύσσοος· οὐχ ὑπακούει· —
- 25 Τὴν βραίταν ἀποδῶς εἰς κύματα τρηγῶ ἀλευμαι,
ὥπερ τῶς θύνηος σκοπιάζεται· Ὀλπις ὁ γριπέος·
καίλα δὴ ποθήνω, τὸ γε μὲν τὸν ἄδῶ τέτυκται.
Ἔργων πρῶν, ὅκα μοι μεμνημένω, εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφρον ποτεμάξατο τὸ πλάττηγμα.
- 30 ἀλλ' αὐτῶς ὀρθῶ ποτὶ πάχαι ἔξεμαράνηθι.
Εἶπε καὶ ἡ Γραῖω ἐλθαίθεα κοσκινόμεναις
γὰ πρῶν ποιολογεῦσα Παρραβᾶτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
τὴν ἔλος ἔγκομαι, τὴ δὲ μὲν λόγον οὐδένα ποιῆ.
Ἢ μὲν τοι λευκὴν διδυματόσιον αἶψα φυλάσσω,
35 τὴν με καὶ ἡ Μέρμηνοος Ἐριθναῖς ἡ μελανόχρωτος
κίτει· καὶ δῶσθ' οἱ, ἐπεὶ τὴ μοι ἐνδιαυρόπη· —
Ἄλλοττι, ὀφθαλμὸς μὲν ὁ δεξιός· ἀρά γ' ἰδοῦσθ' αὐτῶν·
ἀσεύμαι ποτὶ τὴν πίσυρ' ὠδ' ἀποκλυθεῖς·
καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἔστιν.
- 40 Ἰππομένης ὅκα δὴ τὴν παρθένον ἤθελε γῆραι,
μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλθὼν δρόμον ἄνυσεν ἡ δ' Ἀταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάχη, ὡς εἰς βαλθὴν ἄλατ' ἔρωτα.
Τὴν ἀγέλαι γῆν ἰάντις ἀπ' Ὀφρυος κίε Μελάμπους
ἐς Πύλον· ἡ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκυρόησιν ἐκλήνηθι.
- 45 μᾶτηρ ἡ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειοσύνης.
Τὴν δὲ καλὴν Κωλάσειον ἐν ἴσσοι· μὲν γὰρ γοῦμαι

οὐχ οὕτως ὠδῶνις ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζῶτο τίθηται:

- Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαῶν
50 Ἐνδυμίων, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι Ἰασίωνα,
ὅς τασσῆν' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πειστεῖσθε βέβαλοι.
Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰδῶ,
κεισευμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ὠδέ μ' ἔδονται.
Ἔς μέλι τοι γλυκὺ το το κατὰ θρόχθοιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ

Κύκλωψ

- Οὐδέν ποτ' τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἐγχριστ ν, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
ἢ καὶ Πιερίδες· κούφον δὲ τι τοῦτο καὶ ἀδῶ
γίγεται ἐπ' ἀνθρώποις, εὐρεῖν δ' οὐ βράδιόν ἐστι.
5 Γινώσκειν δ' οἶμαί τὸ καλῶς ἰατρὸν ἔοντα
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφύλημένον ἔξοχα Μοῖσαις.
Οὕτω γοῦν βράιστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμίν,
ὄρχαιος Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
ἄρτι γενεαῖσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφωσ τε.
10 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδιφ οὐδὲ κικίννοισ,
ἀλλ' ὄρθαις μανίαις, ἀγέιτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι καὶ ὅιες ποτὶ τοῦδ' ἴσον αὐταὶ ἀπήνηθον
χλωρὰς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰδῶν
αὐτεῖ ἐπ' αἰθῆρος κατετάκτο φυκισέσσας
15 ἐξ ἁοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος.
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ σί ἤπατι πάξε βέλειμον.
Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὀψηλάς ἐς πόντον ὄρων αἰεὶς τοιαῦτα.
Ἦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,
20 λευκοτέρα πικτὰς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὄμας·
φοιτῆς εὐθὺς ἴοισ' ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·

οἶχη δ' αὐτῆ σὺτῳς, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνή με
φεύγεις δ' ὡσπερ οἶς πολλὸν λυκὸν ἀηρήσασα.

25 Ἠράσθη, γὰρ ἐγὼγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον
ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίγηια φύλλα
ἔξ ὄρεος ὀρέφασθαι, ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον
παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πα νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δι' οὐδέεν.

[30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνας οὐνεκα φεύγεις
οὐνεκά μοι λαοία μὲν ἰφρὸς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἔξ ὧτὸς τέταται, ποτὶ θώτερον ὡς μία μακρὰ,
εἰς δ' ὀφθαλμὸς ὑπεσσι, πλαταία δὲ ρίε ἐ λ χεῖλει.
Ἄλλ' οὔτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω.

35 κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμειγόμενος γάλα πίνω
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπάρῃ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω τάρσοι δ' ὑπεραρχήεις κίει.

Συρίσδεν δ' ὡς οὐπερ ἐπίσται, ὡς Κουκλώπων,
τὴν, τὸ φίλον γλυκῆμαίον, ἀμὰ κῆμαυτὸν ἀειδῶν
40 πολλάκι· νυκτὸς ἀνορῆ. Τρέφω δὲ τοι ἔνδεκα κερῶες,
πάσας μανοβόρωσ καὶ σκῆμινος τέσσαρες ἄρκτων.

Ἄλλὰ ἀφίχου τὸ ποτὶ ἀμέ, καὶ ἐξείεις οὐδὲν ἔλασσαν
τὴν γλυκῆν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέροισι ὀρεχθῆιν
ἄδιον ἐν τῶνερῳ παρ' ἐμῖν τὴν νύκτα δικαίεις.

45 Ἐντὶ δάφναι τιγεί, ἐντὶ βραδινῶι κυπλῆισσι,
ἔστι μέλας κισσός, ἔσθ' ἀμπέλως ἡ γλυκῆκαρπος,
ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ μοι ἂ ποιυδένδρεος Ἄττινα
λευκάς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμρόσιον προήγῃ.

Ἦς κα τῶνδε θάλασσαν ἐκίω καὶ κῆμαί ἔλωιστο.

50 Δι' δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼν ἀσκέω λασιώτερος ἦμεν,
ἐντὶ δρυὸς ἔβλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ
κλιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς κα τὴν ψυχὴν ἀνεχοίμαν
καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμῶν, πῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέεν.

Ἔμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἂ μάτηρ, βράχῃ· ἔχοντα.

55 ὡς κατέδου ποτὶ τιν καὶ τὴν χέρα τευς ἐφίλησα,
καὶ μὴ τὸ στόμα λῆξῃ, ἔφερον δὲ τοι ἦ κόνια λευκά
ἦ μάκων ἀπαλὴν ἐρυθρὰ πλαταίῳι· ἔχουσιν.
Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρεος, σά δὲ γίνεσθαι ἐν χειμῶνι,
ὡστὶ οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἤμα πάντ' ἔδουνηγῶν.

60 Νῦν μὲν, ὅι κόρον, νῦν καὶ τὸ γὰ ναιὶ μασεθῆμα.

αἶνα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ἴδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἀδῶ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.

Ἐξένοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
ὥσπερ ἐγὼν νῦν ἴδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
65 ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἔμιν ἄμα καὶ γὰρ' ἀμιέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶσαι τάμισον ὄριμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτᾶ·
οὐδέν πῆποχ' ἔλωε ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
καὶ ταῦτ' ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὄρωσά με λεπτόν ἐόντα.

70 Φασὼ τὰν κεφαλάν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶ, αἰ.

Ἦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι·
αἶ κ' ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκεις καὶ θαλλὸν ἀριάσας
ταῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κα παλὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.

75 Ἐὰν παρεῖσαν ἀμιέλγει τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὐργετὲς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλὰ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι γὰρ πάσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι εἶναι.

80 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥῆον δὲ διαγ' ἦ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

Ἔρωτα ἐπὶ ἀπόζητοσθαι ἀποφραγῆ

Παραιδωμένην ἀφαιρούσθαι ἀποφραγῆ

αὐτὴν ἀφαιρούσθαι ἀφαιρούσθαι μου

ἀφαιρούσθαι ἀφαιρούσθαι —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

Συρακόσιναι ἢ Ἀδωνιόζουσαι.

ΓΟΡΓΩ

Ἔνδοι Πραξινοά :

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοὶ φίλα, ὡς χρόνῳ ! Ἔνδοι.
 Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
 Ἐμδαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τὰς ἀλεμάτω ψυχάς ! μόλις ὕμιν ἐσώθηγ,
 5 Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
 Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδιφόροι ἄνδρες·
 ἅ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω ἄμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταυθ' ὁ πάραρος τήγος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαθ' ἐνθῶν
 εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
 10 ἀλλάλαις, πότ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τόν τεόν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
 τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
 Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

•
 Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, γαί τῶν πότριν.

ΓΟΥΓΩ

Κιλὸς ἀπφῶς

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἐπφῶς μὰν τίγνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θηγ
πάντα—νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανίας ἀγοράσδων
ἦλθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνιρ τρισκαιδεκάπηγος.

ΓΟΥΓΩ

- Χόμδς ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας,
ἐπταδράχμωσ κινάδας, γραϊν ἀποτίλιματα πηρᾶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλαθ' ἐχθές, ἅπαν ῥῦπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Ἄλλ' ἔθι τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξου.
Βάμεσ τῷ βασιλῆγος ἐσ ἀφνειῷ Πτολεμαίω
ἠασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκούω χρήμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν ρασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλίω ὀλθια πάντα.

ΓΟΥΓΩ

- 25 Ὅν εἶδες, ὦν εἶπαισ κεν ἰδοῖσα τὸ τῆ μῆ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἀεργοῖσ ἀιέν ἐορτά.

- Εὐνόα, αἶρε τὸ νίμμια καὶ ἐσ μέστον, ἀινέθρυπτα,
θές πάλιν αἰ γαλέα μαλακῶσ χηγγίζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δῆ. Φέρε ἠάσσον ὕδωρ. Ὑδάτος πρότερον δεῖ.
30 Ἄ δὲ σμάμα φέρει. Δός ἕμωσ. Μῆ πλείον, ἅπληστε,
ἔχχει ὕδωρ. Δύσταγε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεισ;
Παθε. Ὅποια θεοῖσ ἐδόκει, τιαῦτα νένιμμαι.
Ἄ κλάξ τὰσ μεγάλασ πᾶ λάρνακος; Ὅδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΥΓΩ

- Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτηχὲσ ἐμπερόναμα
35 τοῦτο πρέπει λέγε μοι, πῶσσω κατέχευ τοι ἀπ' ἱστῶ;

ΗΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μὲν
ἢ δύο τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὴν ψυχὴν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμην ἀπέδα τοι.

ΗΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κεν εἶπαις.

- Τὼμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὴν θολίαν κατὰ κόσμον
40 ἀμφίθεος. Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἐρπωμιας. Ἐφυγία, τὸν μικρὸν παισδε λαβοῖσα,
τὴν κύν' ἔσω κάλεσον, τὴν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—
Ἦ θεοί, ὅσσοι ὄχλοι! Ἡὼς καὶ ποικα τοῦτο περάσαι
45 χρὴ τὸ κακόν· μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Ἡτολεμαίε, πεποιήτα· καλὰ ἔργα
ἔξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπον Αἰγυπτυστί,
οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκρατημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλήλοισι θμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρινοί.
Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα· τοὶ πολεμισταί
ἵπποι τοῦ βασιλέως. Ἄναρ φίλε, μὴ μὲ πατήρηγῃς.
Ἵρηθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευγῆ· Διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
55 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Ηραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεσθ' ἔπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΗΡΑΞΙΝΟΑ

Κατὰ συναγείρωμαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τὰ μάλιστα δεδαόκω
ἐκ παιδός. — Σπεύδωμες· ὄχλος πολλὸς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ ἀλάς, ὦ μάτερ·

ΓΡΑΥΣ

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

60

Παρενθεῖν

εὐμαρές :

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν περὶόμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλισται παίδων· πείρα θην πάντα τελείται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἂ προσφύτις ἀπέφχετο θεοπέλασσα.

ΠΡ ΕΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ

65 Ἦσαι Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεοπέσιος.— Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μου λίβε καὶ τῷ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτὰ, μὴ τι πλαγηθῆς.
Ἦσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξέ ἔχει, Εὐνόα, ἀμῶν.
Οἴμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
70 ἔσχισται, Γοργοῖ. Πῶτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὠνθρωπε, φυλάσσεο τὸμπέχονόν μου·

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξεσθαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἽΟχλος ἄθρως.

Ὡθεδνῆ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γυναῖ· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 75 Κεῖς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης
 ἄμμε περιστέλλων. Χρηστῷ κῆκτίρμονος ἀνδρός.
 Φλίβεται Εὐνόβα ἄμιν' ἄγ', ὦ δειλὰ τύ, θιάζευ.
 Κάλλιστ'· «ἐνδοὶ πάσαι» ὁ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοβα, πόταγ' ὦδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποιοὶ ζυγράφοι τὰκριθέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τοι χρῆμι' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάγνωτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσοδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ

- 90 Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος : τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ;
 πασάμενος ἐπίτασε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις ;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιεὶ λαλεῦμες.
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 95 Μῆ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἄμῶν καρτερός εἶη,
 πλὰν ἐνός. Οὐκ ἀλέγω, μῆ μοι κενεὰν ἀπομάξης.

ΓΟΡΓΩ

Σιγᾶ, Πραξινοβα μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεῖδειν
 ἅ τὰς Ἀργεῖας θυγάτηρ πολυῖδρις ἀοιδός.

αἷς καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστουσαι
 ψηφάζεται τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ Λοιδός.

- 100 Δέσποινα, ἃ Γολγώσι τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
 αἰπεινὸν τ' Ἐρώνα, χρυσῆ παίζουσι Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀνάω Ἀχέροντος
 μηρὶ δουδεκάτη μαλακῆ πόδας ἀγαγὼν Ὄρα.
 Βάρδιστα μακάρων Ὄρα φίλαι, ἀλλὰ ποθεινὰ
 105 ἔργοντα πάντεσσιν ὄροσις αἰεὶ τι φορεῖσαι.
 Κύπρι Διονεία, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ θνητῶν,
 ἀνθρώπων ὡς μύθος, ἐποίησας Βερενίκην,
 ἀμορσίαν ἐς στήθεσσι ἀποστᾶσασα γυναικίαι,
 τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμη καὶ πολύνυα,
 110 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἐλένη εἰκούα
 Ἄρσινά πάντεσσιν καλοῖς ἀπὸπλάει Ἄδωνιν.
 Πᾶρ μὲν ὀπόρα κείται, ὅσα θρυοὶ ἄκρα φέροντι,
 πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κάποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέαι, Συρίω δὲ μύρω χούσαι ἄλασταρα.
 115 Εἰδέασι ἢ ὅσα γυναικίαι ἐπὶ πλοκάμῳ πονέονται,
 ἄλλα μίσγεται, λευκῆ πάντα μακρόν,
 ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὕγρῳ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πατειγᾶ καὶ ἐρπετὰ ταῖδε πάρεσι.
 Χλωραὶ δὲ σκιαῶδες μαλακῶ βρέθοντες ἀνίθῳ
 120 δεδμηνίῳ σὶ δ' ἐπὶ κόροι ὑπερπωπύονται Ἐρώτες,
 οἶοι ἀγρονιδίαις ἀεζομενᾶν ἐπὶ βένδρων
 ποπύονται πετερόγων περὶόμενοι ὄζον ἀπ' ὄζῳ,
 Ὡ ἔρανος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἀλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 125 πορφύρεσι δὲ τᾶπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω
 ἃ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τᾶν Σαμίαν κατά βόσκων
 « Ἐστρωταί κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἀμέ. »
 Ἐάν μὲν Κύπρις ἔχει, τᾶν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
 Ὀκτωκιδεκέτης ἢ ἑννακκίδεχ' ὁ γαμβρός
 130 οὐ κενταὶ τὸ φλημί, ἐπὶ σὶ περὶ χεῖλας πυρρά,
 Νόν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτᾶς χαίρετω ἄνδρα,
 Ἄθθεν δ' ἀμέξιν ἄμα δρόσῳ ἄηρόα, ἔξω

- αἰσεῦμες ποτὶ κόματ' ἐπ' αἰὼνι πτόντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
- 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρὰς ἀρξόμειθ' αἰοῦδ' αἶ.
 « Ἐρπεῖς ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε καὶ Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὧς φανταί, μογώτατος. Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας θαρυμάνιος ἦρωε,
 οὔθ' Ἑκτωρ Ἐκίβιας ὁ γεραίτερος εἰκασι παίδων,
- 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας πάλιν ἐλθὼν,
 οὔθ' οἱ εἶτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγῶ.
 Ἰλαθεὶ νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωπ' εὐθυμήσαιο.
 Καὶ νῦν ἦλθεε, Ἄδωνι, καὶ ἔκκ' ἀφίκη, φίλος ἡξείεε ».

ΓΟΡΓΩ

- 145 Προξινόα, τί χρημα σοφώτερον ἢ θήλεια ;
 Ὀλέα ὅσσα ἴσασι, πανολθία ὧς γλυκὴ φωνεῖ.
 Ὠρα ἕμωε καὶ οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλειδάε·
 χώνησ' ἕξος ἄπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένηε.
 Χαῖρε, Ἄδωνι ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΧΡ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΤΕΥΧΟΣ Β΄.

Κατάλληλοι ε'σαγωγαί, ἀναλύσεις, σχόλια

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 11,60

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜ. Α. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ
Γερανίου 11
1926

αὐτῆς τελειότητα καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θεωρούμενος ὡς ὁ κυριώτατος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ Θεόκριτος.

β) Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοκρίτου ὀλίγα τινα γνωρίζομεν. Ἐγεννήθη πιθανῶς ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸ ἔτος 315 π.Χ. καὶ πατέρα μὲν εἶχε τὸν Ηραξαγόραν, μητέρα δὲ τὴν Φιλίνην. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ παισίᾳ λέγονται ὁ ἐλεγεῖακὸς Φιλότης καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Ἀσκληπιάδης, φίλοι δὲ αὐτοῦ σπενώτατοι θεηρέαν ὁ ἱατρός καὶ ποιητὴς Νικίας ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ ποιητὴς Ἄρατος ὁ Σολεὺς. Διέτριβεν ὅτε μὲν ἐν Συρακούσαις, ὅτε δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τιμώμενος πολὺ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων. Ἐβίωσε τοῦ Β' καὶ Ἡτολεμίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶνε ἄγνωστον.

Ὁ Θεόκριτος ἔγραψε ποικίλα ποιήματα, ἀλλὰ τὴν δόξαν του ὀφείλει εἰς τὰ εἰδύλλια αὐτοῦ, ἃν σὺρίζονται περὶ τὰ 30. Ἐκ τούτων μόνον 10 περίπου ἔχουσι βουκολικὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἄλλα εἶνε δραματικὰ σκηναὶ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (μῦθοι), ἐρωτικὰ ἄσματα, ἐπικά διηγήματα καὶ ἐγκώμια ἢ ἕνοι. Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου εἶνε μικρὰ χαριέστατα εἰκόνας ἀναγεγραμμένα ἐκ τῆς φύσεως. Τὰ πρόηματα ἐν αὐτοῖς ἐπιτίθενται μὲ τὸσσην ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν ὥστε νομιῖται τίς ὅτι εἶνε ἀληθινὰ καὶ οὐχὶ μῦθοις, τὰ δὲ πρόσωπα, ἅτινα εἶνε ποιμένες, γεωργοὶ καὶ ἐν γένει ἀνθρώποι τῆς κατωτάτης τάξεως, διαγράφονται τὸσσην πιστῶς καὶ ἀκριβῶς ὥστε φαίνονται ὡς ζῶντες. Ἡ γλώσσα αὐτῶν ποικιλία σκέψεως καὶ τὰ κλισίμακα αὐτῶν εἶνε τὸσσην φυσικά, ὥστε φαίνονται ὡς πρόηματικοὶ ποιμένες ἢ ἀγρόται καὶ οὐχὶ ὡς μεταμφιεσμένοι ἄστοι, ὡς παρὰ Βιργίλιον. Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου πλὴν τῆς φυσικῆς ἀληθείας χαρακτηρίζει εὐθυμία, εὐτραπέλεια καὶ χάρις.

Ὁ Θεόκριτος ἔσχε πολλοὺς μιμητὰς. Ἐκ τούτων σπουδαιότεροι εἶνε Βίων ὁ ἐν Σιδρόνῃς (πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου) καὶ Μόσχος ὁ Συρακόσιος (150 π.χ.), ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιργίλιος.

Μέτρον αὐτοῦ εἶνε τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον, τομῆ δὲ προσφιλὴς ἡ γινόμενη μετὰ τὸ τέλος τοῦ πατάριον ποδὸς καὶ καλουμένη βουκολικὴ τομῆ, ἡ ἑξήρατα. Ἡ ποιητικὴ τομῆ ἐν μὲν τῇ ἐπικῇ ποιήσει θεωρεῖται ὡς δευτερεύουσα, ἐν δὲ τῇ βουκολικῇ χρησιμεύει ὡς κυρία τομῆ συνειδητῶς πάντοτε μετὰ τινος τῶν τοῦ τρίτου ποδὸς τομῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς κατὰ τρίτον τροχαίου.

Γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου εἶνε ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, ἣν ἔχει πλεονίστην διὰ τὸσσην ἐκ τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Αἰολικῆς, εἰς τινὰ ἔμοι ποιήματα μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν (XII) καὶ τὴν Αἰολικὴν (XXIII κ.λ.) διάλεκτον, ἀλλὰ τούτων ἡ γνησιότης ἀμφιβόληται.

γ') Γλωσσικοὶ ἰδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου

§ 1. Φωνήεντα.

α. ἰσπῆ γ. ἰδῶ (= ἰδῶ), γῆσος (= γῆσος), μάλλον (= μῆλλον), σικανῆ (= σικηρή), ἰ (= ἰ), σικιστεῖτε (= σικιστήσατε), νικιστῶν (= νικησῶν).

α ἀντί ε : ἔγωγα (= ἔγωγε), αἶκα (= αἶκε=ἑάν), ἔκα (= ἔτε).

§ 2. Δίφθογοι.

ω ἀντί ου : κῶρος (= κοῦρος), ὠρεσι (= οὔρεσι = ὄρεσι.) Μῶσα (= Μοῦσα), τῶ (= τοῦ), ὄχλω (= ὄχλου), τῶς (= τοῦς, Γολγῶς (= Γολγούς), λύκως (= λύκους).

ο ἀντί ου : παρθένος (= παρθένους), ἀμπέλως (= ἀμπέλους).

οι ἀντί ου : Μοῖσα (= Μοῦσα), κεῦθουσα (= κεύθουσα), γελάουσα (= γελάουσα), ἔχουσα (= ἔχουσα).

§ 3. Σύμφωνα.

τ ἀντί σι : φατί (= φησί), τίθητι (= τίθησι), τύ (= σύ).

φ ἀντί θι : φλίβεται (= θλίβεται).

ν ἀντί λ : ἴνθε (= ἴληθε), ἐνθ' (= ἐλθέ), θέντισθ' (= θέλιτιστα)

κ ἀντί τ : ἔκα (= ἔτε), ποκά (= ποτέ), ὀκά (= ὀτέ).

σδ ἀντί ζ : ἀγοράσδων, ἐλίσδετα (= μελίζεται), ἐσδόμεθα (= ἐξώμεθα).

§ 4. Συναίσεις

α ἐκ τοῦ αω, αο, αυ : μᾶν (= μῶν), ὠρᾶν (= ὠρῶν), πεινᾶν (= πεινῶντι), βᾶμες (= βῶμες), γελάσα (= γελάουσα).

η ἐκ τοῦ αε : ὄρη (= ὄρα), ὄρητε (= ὄρατε).

η ἐκ τοῦ αει ἢ αη : φοιτῆ (= φοιτᾶ), ὄρηξ (= ὄραξ).

ευ ἐκ τοῦ εο ἢ εου : φέρου (= φέρου), βομβεῦσα, ζατεῦσα, ἐλέγου, ἐνδινεῦντι (= ἐνδινούσι), ὠθεῦντι, χεῖλευς, ἀληθεῦς.

α ἐκ τοῦ εα : θᾶμα (= θέαμα), θᾶσαι (= θέασαι).

ω ἐκ τοῦ οο : νόων (= νόον).

α ἐκ τοῦ οα : πᾶτος (= πρώτος).

§ 5. Κραῖσις.

χῶκ=καί ὁ ἐκ.— ὠλαφος=ὁ ἔλαφος.— κήγών=καί ἐγώ.— κῆν=καί ἐν.— ἠπόλος(=ὁ αἰπόλος).— ὠνθρωπος(=ὁ ἄνθρωπος).— κῆφα=καί ἔφη.

§ 6. Ἀποκοπή.

ἀμπλέξας=ἀναμπλέξας.— ἀνοστα, ἀνοσταθι=ἀνάστηθι.— κηπυρίσαι=καταπυρίσαι.— πᾶρ δέ=παρά δέ—

§ 7. Κλήσις ρημάτων.

ες ἀντί εις : συρίσδες (= συρίζεις).

μες ἀντί μεν : δεδοίκαμες, λέγομες.

ντι ἀντί σι : μοχθίζοντι (= μοχθίζουσι), βόσκοντι, φῶδηκοντι (= φῶδηκασι), ἐστάκοντι, γελάντι (= γελῶσι), ἐκνασεῦντι (= ἐκνασοῦσι).

εν ἀντί εις : δωρίσδεν (= δωρίζειν), ἔχεν (= ἔχειν).

σῶ, σεῦμαι ἀντί σω, σομαι ἐν τῷ μέλλοντι : δωσῶ, ποιησεῖς, διαξεῖς κεισεῦμαι, λαψῆ (= λήψῃ), πευσεισθε.

ω, εις, ει ἄντι α, ας ε ἐν τῇ παρακειμένῳ : δεδοίω, παπόν-
θεις, πεφύκει (=πέφυκε).

ξω, ξα ἄντι σω, σα ἐν τῇ μέλλοντι καὶ λυρίστω τῶν εις ζω ῥη-
μάτων : καθίζω, θεσπίξασα, ἀπόκληρον, λυγίξειν.
τινὰ εἰς ἄω ἔχουσι τύπους κατὰ τὰ εἰς ἔω : ὁρέοντι, ὁραῖντι (= ὁρῶντι), ἀνηρώτευν. Καὶ τανάπαλιν : φωνάσαι, φι-
λάσαι.

τινὰ εἰς ω ἔχουσι τύπους εἰς μι : ποθόρημι (=προσορῶ), νίχημι.

§ 8. Εἰμί, οἶδα.

εἰμές=ἔσμέν. — ἐντι=εἰσί. — ἦμας=ἦμεν. — εἶμεν, ἦμεν, ἔμεν=
εἶναί. — ἔσση=ἔση. — ἔσσειται=ἔσται.

ἴσασι=οἶδε. — ἴσαντι=ἴσασι.

§ 9. * Ἀρθρον.

τοί, ταί=οί, αί.

§ 10. Ἄνωθυμιαί.

ἔγών=ἔγώ. — ἐμίν = ἐμοί. — ἄμας = ἡμῖς. — ἄμεων, ἄμων=
ἡμῶν. — ἄμιν, ἄμιν, ἄμι=ἡμῖν. — ἄμέ, ἄμμα=ἡμᾶς. — τῷ=
σύ. — τευ, τεός, τεός=σου. — τίν, τοί=σοί. — τέ, τῷ, τίν=σέ.
ἄμῶς=ἡμέτερος. — τεός=σός,
τῆνος, τῆνα, τῆνος=ἐκείνος.

§ 11. Ἐπιρρήματα.

αὐτεῖ=αὐτοῦ. — τεῖδε=τῆδε. — τηρεῖ=ἐκεῖ. — τηρῶ=ἐκεῖθεν. —
ὦ=ἔθεν. — πρᾶν=πρώην (πρώαν, πρόαν, πρᾶν). — ἄμαξ=ἄμα. —
οὔτως=οὔτως. — πανταξ=πάντη.

§ 12. Προθέσεις.

ποσι (πόσι) ἄντι πρὸς : ποσιδέρκεται, ποσιμέλγεται, ποσιόσθον, πό-
ταγε (=πρόσαγε). — ποτι τῶν Νυμφῶν (=πρὸς τῶν
Νυμφῶν). — πόσι τὸν ἔρωτα (=πρὸς τὸν ἔρωτα).

§ 13. Σύνδεσμοι.

κα, κε=ἄν. — αἰ=εἰ. — ἀίκα=ἰάν. — ὄκα=ὄταν. — ἄς=ἔως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ I.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν τῇ εἰδυλλίῳ τοῦτο παρίστανται διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὁ Θόρσι ποιητὴν ἐξ Ἀίτης καὶ αἰπόλος ἀγνώστου ὀνόματος. Μετ' ἀμοιβῆς φιλοφρονήσεως περὶ τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἑκατέρω ὁ αἰπόλος παρακαλεῖ τὸν Θόρσιν νᾶ ἄτη τὸ λαμπρὸν ἄσμα τὸ περιγρά-
φον τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνεῖται δὲ νᾶ δώσῃ αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴν σίγα πολυγύλακτον. Ἐνα ἀμείλιχ' αὐτῆν τρεῖς, καὶ κίσσινον πο-

τήριον καλλιτεχνικώτατα εξειργασμένον. Ὁ Θύρσις ἐκτελεῖ τὴν παράκλησιν τοῦ αἰπόλου καὶ ἄδει τὸ πολλοῦτον ἄσμα, ὅπερ εἶνε ἔν τῶν ἐσοχούτων ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὃ δὲ αἰπόλος εὐχαριστήσας καὶ ἐπικινέσας αὐτὸν δίδει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ διάλογος γίνεται ἐν τερπνῇ ἄλσει τῆς Σικελίας παρά πηγῆν, ἧς τὸ ὕδωρ κρημνίζόμενον ἀπὸ ὄραχου διαρκῶς κελαροῦζει. Τὴν θέσιν κοσμοῦσιν ἀγάλματα θεῶν, ἧτοι ἀγάλμα τοῦ Πριάπου καὶ συμπλεγμα τῶν Κρηναίων Νυμφῶν.

Ὀνομάζεται τὸ εἰδώλλιον Θύρσις μὲν ἐκ τοῦ κυριωτέρου τῶν διαλεγόμενων προσώπων, ὡλή δὲ ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ᾠδῆς τοῦ Δάφνιδος.

Τὸ εἰδώλλιον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α'. Διάλογος, Θύρσιδος καὶ αἰπόλου στίχ. 1—63.

Ὁ Θύρσις ἐπικινεῖ τὸν αἰπόλον διὰ τὴν περὶ τὸ συρξεῖν δεξιότητά του 1—7.

Ὁ αἰπόλος ἀνταποδίδων τὸ φιλοφρόνημα ἐπικινεῖ τὸν Θύρσιν διὰ τὴν περὶ τὸ ἄδειν τέχνην του 8—11.

Ὁ Θύρσις παρακάλει τὸν αἰπόλον νὰ πικίῃ τὴν σύριγγα 12—14.

Ὁ αἰπόλος ἀρνείται φοβούμενος τὴν ὄργην τοῦ Πανός (15), παρακάλει δὲ τὸν Θύρσιν ὡς ἀριστον περὶ τὰ δυσκολικά ἄσματα νὰ ᾄσῃ αὐτὸς τὸ ἄσμα τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος (19), ὑπισχνόμενος ὡς ἀμοιβὴν τὸ γάλα τριῶν ἀμέλξων αἰγῶν πολυγαλάκτου, ἣν χαρακτηρίζει (25), καὶ κίσινον ποτήριον μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἄξιως, ὅπερ θαυμασιῶς περιγράφει (27—61) καὶ τέλος παροτρύνει αὐτὸν (62—63).

Μέρος β'. Ὁ Θύρσις ἄδει τὸ ἄσμα στίχ. 64—142.

Ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του, διὰτὶ αἱ νύμφαι δὲν παρέστησαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ πρόσφατος αὐταῖς Δάφνιδος, ἀποδίδει δὲ τὴν αἰτίαν εἰς ἀποδημίαν αὐτῶν ἐκ Σικελίας (65).

Ἐκείνον ἐκλαυσαν πάντα τὰ ζῶα ἄγρια καὶ ἡμέρα. (71).

Ὁ Δάφνις ποιητὴς μετὰ τῶν Σικελῶν ποιμένων βουκόλος καὶ κυνηγός, ἧτοι εἶδος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νυμφῆς τινός Σικελικῆς. Ἡ μήτηρ του αὖτε γεννηθέντα ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς δαφνώνα, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀνατρεφεῖς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲν τὴν ποίησιν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πανός τὴν χρῆσιν τῆς σύριγγος. Εἶνε ὁ εὐεργετὴς τῶν βουκολικῶν ἁμάτων καὶ ὁ ἥρωϊς τῶν βουκόλων. Περὶ ταῦτον ποικίλοι μῦθοι ὑπάρχουσι. Κατὰ τὸν Θεοφρίττον ὁ Δάφνις ἐκ νεανικῆς ἐπάρεσος ἐκαναήθη ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε ἦν ὑποζυγῆ εἰς τὴν θανάμιν τοῦ ἐρωτός. Ἡ ἄφροδιτη θεομορφία δια τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν σφοδρὴν ἐρωτὰ πρὸς κόρην, ἧτις ἐμνηστῶς καὶ αὐτῇ ἐρωτῶι τρέχει πανταχῶ ἀναζητοῦσαι αὐτόν. Ὁ Δάφνις πιστός εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀποφραγεῖ τὴν κόρην, ἀλλ' ἐν τῷ παλαίῳ ποίῳ τὴν κατακαίουσιν αὐτὸν φλόγα, τιμεται διαφωτῶ καὶ ἐξανιληθείσων τῶν δειγμάτων τὸ ἀποβήσκει ἐν μέσῳ τῶν συμπαιθεῶν τῶν προσδραμόντων πρὸς τὴν ἡρωϊάν του ποιμένων καὶ ἀγροτικῶν θεῶν.

Ἐκείνον ἀποθνήσκοντα ἐπεσκέψθησαν ὁ Ἑρμῆς, βοσκοὶ παντὸς εἶδους ἐρωτῶντες περὶ τῆς ἀσθενείας του καὶ ὁ Ἡράκλος, ὅστις σκίῳπι-
πτι αὐτὸν ὡς ἀδέξουν ἐραστήν (77—91).

Ἡ Δάφνη εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰ σκῳμματα τούτων οὐδὲν ἀπο-
κρίνεται καὶ μόνον τὴν Ἀφροδίτην τελευταίαν προσελθοῦσαν καὶ χει-
ρεκράτως αὐτὸν εἰρωνευθεῖσαν ἐλέγχει πικρῶς διὰ τὴν ἀνάρμοστον εἰρω-
νεῖαν τῆς. (92—114).

Ἀποχαιρετίζει περιπαθῶς τὴν φύσιν (115), ἐπικαλεῖται ἐκ τῆς Ἄρκα-
δίας τὸν Πάνα, εἰς ὃν ἀφιεροῖ τὴν ἑαυτοῦ σύρριγγα (123), εὐχεται ἀνα-
στροφῆν τῶν πάντων μετὰ τὸν θάνατόν του (132) καὶ τέλος ἀποθνή-
σκει, ἐν ᾧ ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ ὀψίμου οἴκτου καταληφθεῖσα προσπαθεῖ
μάτην γὰ ὑπερβίβῃ αὐτόν. (139—142).

Μέρος γ'. Διάλογος Θύρσιδος καὶ αἰπόλου στίχ. 143—152.

Ἡ Θύρσις ζητεῖ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν καὶ εὐχαριστεῖ τὰς
Μούσας (143—145).

Ἡ αἰπόλος ἐπαινέσας τὸν Θύρσιν διὰ τὴν τέχνην του δίδει τὴν ἀ-
μοιβὴν (146—152).

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ I.

ΣΧΟΛΙΑ

Ἄδδ||ἤδδ.— τι| κολαστ.=κατὰ τι, κάπως. — φιλόσοφια| ὁ
ἦχος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
παραγόμενος. λέγεται καὶ ψιθύρος καὶ θροῦς. Ἡ αἰτιατικὴ εἰς τὸ με-
λίσδεται κατὰ σύστημα συντάξιν.— ἡ αἰτία|= ἡ πύξις. Ἡ βοσκὴ
αἰγῶν λέγεται αἰπόλος, ὁ τροβάτων ποιητὴν, ὁ βοσκὴν βοσκῆλος ἢ βο-
σκῆς.— ἀμῶν| ἀντωνυμ. τῆρος—τήνα—τήνο=ἐκεῖνος.— ἡ αἰτία τ. α| ἡ
πρὸς ταῖς πηγαῖς.— μελίσδεται|= μελίξεται (μέλος)= μελωθεῖ, μελω-
δικῶς θροεῖ (ἐκπέμπει), ὅμοιον τῷ ἄ πίτυς ἄδει.— τῷ|| σῷ.— ἀμῶνδαι.|
=συρίζεις, παύεις τὴν σύρριγγα. Ἡ συντάξις: ἄδδ τι τὸ ψιθύρισμα
μελίσδεται καὶ ἡ πίτυς, ἄδδ δὲ καὶ τὸ συρίζεις. Ἄνευ βραχυλογίας
=ἄδδ τι ἐστὶ τὸ ψιθύρισμα, ὃ μελίσδεται καὶ ἡ πίτυς, ἄδδ δὲ κτ. Ἡ
ἐνοία: ἤδδως ποιεῖ ψιθυρίζει καὶ ἡ πίτυς, ἀλλὰ ἤδδως καὶ σῷ συ-
ρίζεις, δηλ. σῷ συρίζεις ἤδδων ἢ ἡ πίτυς ψιθυρίζει, ἐπομένως τὸ σῷ
σύρριγγα εἶνε ἤδδων τοῦ ψιθύρου τῆς πίτυος. Πρὸς ταῦτα ἀναπαρό-
νουνται τὰ ἐν στίχ. 7.— Πῶν| Ἀρκαδικῶς (καὶ τῶν ποιημάτων εὐραστῆς
καὶ διδάσκαλος τῆς σύρριγγος.— ἀποση||= ἀπόση (μέλ. τοῦ ἀποφέρο-
μαι)= ὅτι λάβῃς ὑποχρεωτικῶς (ὡς ἀνήκον, ἐφειλόμενον εἰς σέ).— αἰ-
κα||= αἰκέν= ἐάν.— λῆψῃ||= λήψῃ (μέλ. τοῦ λαμβάνω).— γῆρας||= τι-
μητικὸν δῶρον, βραβεῖον.— δε τί||= εἰς σέ.— κρηναῖα||= πρὸς γῆρα
(νεράκι) ἐρχεται, ἀδιαφιλονεικῶς ἀνήκει.— γῆρας|| αἰς ἐνός ἔτους,
μήπω πεποιθὸν, βεβαιῶν. Ἐπειτα δὲ ἡ δόξα τῶν τῶ νεογέννητον, κατω-
κάκι. γῆρας||= γῆρας.— ὅτε κ' ἀπέβη|= ὅτε κ' ἀπέβη.— ὅτε κ' ὅτε
τὴν ἀρμέζης, δηλ. πρὸ τοῦ γὰ γενήσῃ.

πλήξῃ. — τῶ] γενικ. τοῦ τιμήματος=ἀντί τούτου. — μὲν]= βεβαίως. — Καλυδῶνιος ὁ κάτοικος τῆς Καλυδῶνος, πόλεως τῆς Αἰτωλίας. — ὄνον] ὡς τιμῆν, ἀντίτιμον. — τυροίεις = τυροί ἐν εἶδει πλακοῦντος (πήττας), κεφαλοτύρι. — οὐδέ τι]=οὐδὲ κατὰ τι, οὐδὲ ὅλως. — ποτὶ θίγει] = προσέθιγε (προσθιγγάνω) = προσήγγισαν (αὐτό). — ἄχραντιον (ἀχραῖνω)=ἀμόλυτον, ἀνέγγιχτον, ἀμεταχειρίστον.

30 τῶ]=μέ τοῦτο. — τυ]=σε. — μάλα πρόφρων]=πολὺ προσθύμως. — ἀρεσαίμαν κα]=ἀρεσαίμην ἄν=ἤθελον σὲ εὐχαριστήσῃ, ἰκανοποίησῃ (φιλοδορήσῃ). — αἶκα τῶ]=ἐάν σὺ. — τὸν ἐφιμειρον ἕνονο]=τὸ πονητὸν ἄσμη. — καὶ τι τυ καρτομέω] καὶ οὐδὲ ὅλως σὲ ἐμπαίζω, γελῶ, κοροῖδεύω. — ὁ Θύρσις φαίνεται δυσκολευόμενος. Ἐκ τούτου ἡ προτροπή. — πόταγε]ἀμετάδατον=πρόσαγε (σαυτόν)=πλησίασον, ἔλα — ἀγαθῆ]=ὡ ἀγαθῆ=εὐλογημένε (μετὰ τινος στεναχωρίας). — τὰν ἀοιδῶν]=τὰ τραγοῦδία. — οὔτι κα]=οὐδαμῶς. — εἰς Ἄϊδαν]=διὰ τὸν Ἄδην. — τὸν ἐκ Ἄθλοιο]=τὸν λήθην ἐμποιοῦντα. — φυλάξεῖς]=φυλάξεις=θὰ φυλάξεις, διότι: οὐκ ᾤδᾶς οὐδὲ χορὸν οἶδ' Ἀχέρων.

ἄρχετε κλ.]=ὁ Θύρσις ἀρχόμενος τοῦ ἄσματος ἐπικαλεῖται κατὰ τὴν τὴν συνίθειαν τὸν ποιητὴν τῆς Μούσας. Ὁ στίχος οὗτος ἐπαναλαμβάνόμενος πολλάκις ἐν τῷ ἄσματι μετὰ οὐκ ἐστειρωθῆς ὀρισμένον ἀριθμὸν (2—6) στίχων διαιρεῖ αὐτὸ εἰς στροφάς, εἰς ἃς προστίθεται οὗτος ὡς ἐπιφύση. Ἡ ἐπανάληψις αὕτη ἀσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος. — βουκολικὰς ἀοιδῶν]=τὸ βουκολικὸν τραγοῦδι. — Θύρσις ὄδε=ὁ Θύρσις εἶνε ὅστις ἔδω (ὅστις ἔδει) τὸ Θύρσις μετὰ τόνου καὶ κόμπου, δηλ. ὁ γνωστός σας. — ὡς]=ὁ ἐκ. — Αἰτὴ πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἴτνην. — καὶ Θύρσιδος κλ.]=καὶ τοῦ Θύρσιδος εἶνε ἡ γλυκεῖα φωνή (ἦν ἀκούεσθε).

35 καὶ ποτ' ἄρ' ἦσθ']=ποῦ τέλος πάντων, ποῦ ἀρὰ γὰ ἦσθε. Τὸ ποτε καὶ τὸ ἀρὰ δηλοῦσι θανατικὸν γ. — ἀνάκειτο]=ἐτήκετο=ἔλυονα (ἐκ τοῦ ἐρωτός) — ἡ κατὰ Η.]=ἡ ἦσθε κατὰ. — τίμην]=πᾶσα ὥραία κοιλία, ἰδίᾳ δὲ τὰ Θεσσαλικά (τοῦ Πηγαίου). — κατὰ Πίνδου]=κατὰ τὸ τέμπη Πίνδου. — ἀχρεῖς]=κατωχεῖτε, ἦσθε. — Ὁ Ἄναπος καὶ ὁ Ἄκις ποταμοὶ τῆς Σικελίας, ὁ μὲν παρὰ τὰς Συρακούσας, ὁ δὲ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης. — ἀκαυτῶν]=αὐροφῆν.

70 ἀν']=μ' εἰς ταῦτα. — ἴσθαι]=τὰ σακάλια. — ὀρόσαντο] ὀρούμενοι ἐθρήνησαν. — ῥοῖα ὀρομοῖο]=καὶ ὁ ἐκ τοῦ δρομοῦ=καὶ ὁ ἐν τῷ δρομῷ. — ἰδόν] πέρληπτικῶς ἀντ' ἰδόντες. — οἱ αἰὼ ποσοῖ]=παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ. — ἀκαυτῶν]=δαμάζει· αἱ δυνάμειναι δαμασθήναι. — πόστας αἱ μικραὶ ἀκόρη, μύσχοι. — ἦσθ']=ἦλθε. — Ὁ Ἐρωῖς] ὡς πατήρ τοῦ Δάφνδος. — ἀράσιος]=πρόσιτος. — ἀπ' ὄρου]=ἀπὸ τοῦ ὄρους δηλ. τῆς Αἴτνης. — τίς τὸ καίματο]=ποιεῖ σὲ βασανίζει. — ἰασαῖ]=ἔρασαι=ἔραξ. — τοὶ βουτῆαι]=οἱ βουκόλοι. — ὀπόλοι]=οἱ αἰπόλοι.

80 Ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἦλθον τὸ πλῆθος δηλοῖ. — ἀνηρότερον]=ἀνηρώτων = ἠρώτων μετ' ἐπιμόνης ἐπανειλημμένως. — τί πάθοι] εὐτυχ. τοῦ πλάγ. λόγος=τί ἐπαθε. — κήρα]=καὶ ἔψη. — τάκειν]=τήκεν=τήκεσαι. — ἀδὲ κῶρα]=ἡ δὲ κόρη (ἡ ἐρώσα σου). — τυ]=σε (εἰς τὸ κατωτέρω καταδουσα=γυτοῦχα). — κῶρας]=κῶρας. — κύντ' ἄλλα]=ἀνά πάντα

τά ἄλση—φορεῖται ποσσι]—τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Ἡ ταλαι-
 πωρία τῆς κόρης τὸν σφοδρὸν αὐτῆς ἔρωτα δηλοῖ. — ἀ) = ἡ = βεβαίως. —
 δύσεως] = κακὸς ἔραστῆς, μὴ γνωρίζων τὰ ἀγαπᾶς. — ἀψίχανος] =
 ἀδόξιος. Ὁ Πρίαπος νομίζει ὅτι ὁ Δάφυ, δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν
 ἔρωτά του καὶ οὐκ οὐκ αὐτὸν διὰ τὴν δειλίαν τοῦ ἀξίαν αἰπύλου καὶ
 οὐχὶ βουκόλου. — ἐσσι] = εἶ = εἶσαι. — μὰν] = μὴν = βεβαίως. — ἐλέγου
 = ἐλέγου = ἐλέγεσο. — φλόλος] = ὁ αἰπύλος. — ὄκκ'] = ὄκκα = ἔταν. —
 μακάδας] = μηκάδας = αἰγας — δγεντιο] = ἐγένετο. — γελάντι] = γελῶσι —
 τῶς] = τούτους. — ποτελέξαιτο] = προσεῖπε. Ἡ ἐξήγ. πρὸς τούτους οὐδὲν
 ἀπεκρίνατο. — αὐτῶ] = αὐτοῦ. — ἄννε] = ἦννε = δῆννε, ἐξηκολούθει,
 ὑπέμεινε. — τέλος μοίρας] = τὸ μοιραῖον τέλος, ὁ θάνατος. — γε μὰν]
 = πρὸς τούτους. — ἡ Κύπρι:] = ἡ Ἀφροδίτη. — ἀδεία καὶ γελῶσα]
 = ἡδεῖα καὶ γελῶσα τὸ ἡδὺς ἐνταῦθα μὲ παθητ. σημασίαν = εὐχαρι-
 στημένοις, χαρούμενοις μὲ ἐνεργητ. σημασίαν = ὁ προξενῶν χαρὰν,
 ὁ εὐχάριστος. — ἀνέχουσα = συγκατατοῦσα. — βαρὸν θυμὸν] = τὴν με-
 γάλην ὀργὴν τῆς. — ὄνη] = βεβαίως, νομίζω, μοῦ φαίνεται. Πικρὰ εἰ-
 ρωνεία, διὰ τὴν ὑποκριτικὴν ἀγνοίαν. — καὶ εἴχεο λυγροῖς] = εὐχεο
 καταλυγρῆσαι = ἐκαυχᾶσθαι ὅτι θὰ καταβάλῃς. Τὸ καταλυγρῆσαι μετα-
 φορικῶς ἐκ τῆς πάλης. — ἡ ρ'] = ἔλοιπόν. — ἀργαλέω] = ἀργαλέου
 = δεινοῦ.

90

95

ἄρα] = φυσικά, ὡς ἦτο ἐπόμενον. Πρὸς τοὺς ἄλλους (στίχ. 92) οὐ- 100
 δὲν ἀπεκρίθη, πρὸς τὴν Κύπριν ὅμως τὴν αἰτίαν τῶν βασάνων τοῦ ἦτο
 ἐπόμενον νὰ ἀποκριθῇ. — χῶ] = καὶ ὁ. — ποταμειβετο] = προσμειβετο
 ἀπεκρίθη. — βαρεία] = ἐπαχθῆς, ἀφόρητος, φοβερά (εἰδύλ. 3, 15). —
 νευσσητά] = νεμισσητή = ἀξιόμισπητος (διὰ τὰ ἐν στίχ. 104 καὶ ἐξ.
 ἀναφερόμενα). — ἀπεχθής] = μισητή. — ἡ ἡ] = πλέον. — γὰρ] = βεβαίως.
 — φράσθη] = φράζῃ (φράζομαι) = νομίζει. — πάνθ' ἄλιον κλ.] = ὅτι
 ἔχει δῶσει δι' ἡμᾶς ὄλος (= ὄλων τῶν ἡμερῶν) ὁ ἥλιος, δηλ. ὅτι βλέπω
 τὸν τελευταῖόν μου ἥλιον. Τὸ δέχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ θὰ εἶμαι
 κλ. — δεδουκέν] = δεδουκέναι. — κῆρ] = Αἶδα = καὶ ἐν Ἄδου. — ἄλλος] =
 αἰτία λύπης. — οὐ] = ἔπου, εἰς τὸ ποτ' Ἴδαν. λέγεται] ἐνν. κατα-
 σχῶναι. Χάριν εὐφημισμοῦ ἀποσιωπάται αἰσχρὰ λέξις. — βουκόλος] ὁ
 Ἀγχισης, ὅστις ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν
 Λινεΐαν. — ἔρη] = πῆγαναι. — ποτ' Ἴδαν] = εἰς τὴν Ἴδην (ἔρος τῆς 105
 Τροίας, ἔπου δηλ. διαμένει ὁ ἀγαπητὸς σου βουκόλος. — τηρεῖ] = ἐκεῖ,
 δηλ. ἐν τῇ Ἴδῃ, ὑπάρχουσι ὄρεα, ἵνα ἡσυχάζῃς ὑπὸ τῆν σκιάν των,
 λεμῶνες κυπεύου ἵνα ἀναπαύσῃ ἐπὶ τῆς χλόης των, στήν ἡμερῶν
 ἵνα τέρπεσαι ἐκ τοῦ βάρους των. — κῆρ] = εἶδος ἀρωματικοῦ φυ-
 τοῦ (ἀγριὰδας) φουμένον εἰς ὑγροὺς τόπους. — ὠδε] = ἐκεῖ, δηλ. εἰς
 ἄλλην θέσιν τῆς Ἴδης. — καλὸν] = καλῶς, ὠραία. — βομβεῦντι] = βομ-
 βοδοσιν. — ποτὶ σμῖναι] = πρὸς σμῖναι = παρὰ τὰς κυπέλας. — Σμῖνος
 1) ἡ κυπέλη, τὸ κουδελί. 2) βασιλεῖον μελισσῶν, πλήθος.

ὠραῖος μετὰ πικρίας = ἀκμαῖος, ὄρμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρω-
 τας. — Χῶδωνις] = καὶ ὁ Ἄδωνις. Ἄτερος ἔρωμένος τῆς Ἀφροδίτης,
 διὰ τὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἔρωτά της ἐλέγχει αὐτήν. — Περὶ τοῦ Ἄδω-

- νδος ὄρα εἶδός. ΧΥ εἰσαχ. — ἐπεὶ] = δῖος, καὶ ἔσον. — μῦλα] = μῆλα
 110 = ποίμνια. — νομῶν] = βόσκου. — ἀπὸ κεί] = λαγῶνός, ἡ ὄνομα πτόξ.
 βάλει] = χεῖρ. — πάντα] = παντός εἶδους. — κούκει] = κυναγεί. — αὐ-
 θις] μετὰ τοῦ ἰούσα = ἐλθούσα πάλιν. — ὅπως στασῆ] = ὅπως στήσῃ
 (στήσῃμαι) = κῦπταζε νὰ σταθῆς, στάσου. Ἐγνόως παρακλέυστι κατὰ
 παράλειψιν τοῦ ὄρα ἢ τοιοῦτου τινός. — ἄσπον Αιομήδους] = πλησιέστερον
 τοῦ Δ. ἢ τὴν ἄλλην φοράν ὅτε ἐτραυματίσθης ὑπ' αὐτοῦ. [Πλάδ.
 Ε, 336. — ἀλλὰ] προτροπικῶς = ἐμπρός. — Ὁ Δάφνης ἐν τῇ λόγῳ του
 εἰρωνεύεται τὴν Ἀφροδίτην καυχῆθεισαν ὅτι ἐνίκησεν ἕνα βουκόλον
 καὶ δηλοῖ ὅτι αὐτὸς ἐν τῇ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἔρωτα δὲν ἠττήθη ἀλλ'
 115 ἔπεσεν, ἐν ᾗ αὐτῇ εἶνε παίρνιον τοῦ ἔρωτος. — γωιάδες ἄρκοι] = γω-
 λεύουσαι (ναρχοῦμεναι τὸν χειμῶνα) ἄρκοι. — ἔμιν οὐκ ἐστὶ] ἐνν. ἔσο-
 μαί = δὲν ἢ αὐ σὰς εἶμαι πλέον. Ἡ δοτ. ἡθεκίμ. — ὕλη] δάσος. — Ἀφρό-
 θουσα] περιζήμιος πηγὴ τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Σύρακουσας πηγά-
 ζουσα κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ. — Θύμβροι] ἀγνωστον ὄρος τῆς
 Σικελίας. — τοὶ χεῖτε] = οἵτινες χύνετε. — κατὰ] = κάτω ἀπὸ τὸν Θύμβρον.
 120 Δάφνης ἐρῶν ὅδε κλ.] = ἐγὼ ὅδε (= ἐγὼ ἐδῶ) εἶμαι ὁ Δάφνης ἐκεῖ-
 νος (ὁ γνωστός δηλ.). — ὅδε] = ἐδῶ. — ποτισθῶ] = ποτίξω. — ὦ Πάν]
 ἐπικαλεῖται τὸν Πάνα, εἰς ὃν ὡς εὐρατὴν τῆς σύρακκος καὶ διδάσκαλον
 125 ἄκριοι τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα. — μακρὰ] = ὑψηλά. Τὸ Λύκκιον εἶνε ὄρος
 τῆς Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Πάν. — τίγε] = σύγε. — ἀμυγιολεῖς]
 = περιφέρεσαι. Μάλιστον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Πανός. —
 ἐρῶ] = ἐλθέ. — ἴασον τὰν Σικελίαν] = ἴασον τὴν Σικελίαν. — Ἑλικίαν ἵοισιν]
 = τὸν τύμβον (τὸν τάφον) τῆς Ἑλικίης εὐρισκόμενον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡ
 Ἑλικίη, ἣτις ἐκαλεῖτο καὶ Καλλιστώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος. Ἀγα-
 πηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀρκάδα. Ταύτην ὁ Ζεὺς
 διὰ τὴν ζήλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, τοξευθεῖσαν
 δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας κατέταξε μεταξὺ τῶν
 ἀστέρων ὀνομάσας μεγάλην Ἀρκτον. — αἰαί] = ὑψηλόν. — σάμα] = σή-
 μα = μνημεῖον. — Λυκαονίδας] = τοῦ ἐγγόνου τοῦ Λυκάονος, δηλ. τοῦ
 Ἀρκάδος τοῦ υἱοῦ τῆς Καλλιστοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος. — μακά-
 ρισαι] = θεοῖς. — ἀρητιῶ] = ἀραστον, θαυμαστον. — ἵτε] παρακλεύσματο-
 κ. ν. = ἐλάτε, ἐμπρός.
 φέροι] = φέρου = λάβε. — πακτοῖα] = πηκτοῦ = πηγμένου, παχίου,
 στερεοῦ. — μελιτοῦν] = τὴν μέλι πένουσαν, τὴν γλυκύφωνον. — κηρῶ]
 = κηρο. — σήοιγξ] ὁ αὐλὸς τῶν ποιμένων (τὸ καλάμι, ἡ φλογέρα) καὶ
 ἰδίᾳ μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐξ 7 ἢ 8 ἀνίσων καλάμων συγκολλη-
 τῶμένων πλάγιως πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ. — ἐλικίαν] = ἐλικτήν = ἣτις
 130 δύναται νὰ στρέφῃται περὶ τὸ χεῖλος, ὀλισθαίνει εὐκόλως κατὰ μῆκος
 τοῦ χεῖλους. — ἡ αἰα] = δῖος, θεοῖσιν.
 φροῦσαι] = εἶθε νὰ φέροιτε, νὰ βλαστάνητε. Εὐχεται ἀναστροφὴν
 τῶν ὄσων τῆς φύσεως. ἴα = μενεξέδες. — ναοκισσοῖ] ἄνθος εὐθόδες
 (μανούσι). — ἐπ' ἀοκεῖθαισι] = ἐπὶ τῶν κέδρων. — κοπάσαι] = κομῆσαι,
 κομήσεις, (κομάω-ῶ) = εἶθε νὰ εἶνε ὡς κόμη (ἄνθος), εἶθε νὰ ἀνθίσῃ.
 — ἱμαίω] = ἀλλοῖα, ἀλλ. ἀντ' ἄλλων. — ἄρρας] = ἄπια. — ἐνεῖκαι] =
 135 ἐνέγκαι = εἶθε νὰ παρακλήσῃ, νὰ φέρῃ. — τῶς] = τοῦς. — ὦ ἄραος] = ὁ

Πιάτε τὸ βουκολικὸν ἄσμα. Μούσαι, ἔμπρός, πιάτε.

Καὶ οὕτως μὲν τόσα εἰπόν ἔπαυσαν ἄνευθ' αὐτῶν τούτων δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελε νὰ ἀναγείρῃ τὸ νόημα ὁμοίως τῆς ζωῆς του κατ' ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν εἶχε ποιεῖ, καὶ ὁ Δάφνης ἀπορροήθῃ εἰς τὸ βῆμα (τοῦ Ἀχέροντος). Ἐκάλυθεν ἡ δίνη (τοῦ ποταμοῦ) τῶν ἀγαπητῶν εἰς τὰς Μούσαις ἄνδρα, τὸν οὐχὶ μισητὸν εἰς τὰς Νύμφας.

Πιάτε τὸ βουκολικὸν ἄσμα. Μούσαι, ἔμπρός, πιάτε.

Καὶ οὐκ εἶδε τὴν αἶγα καὶ τὸ ποτήριον. Ἦνα ἀρμείξας κίμων σπονδῆν πρὸς τὰς Μούσας· ὃ χαίρετε πολλὰς φορές. Μούσαι, χαίρετε ἐγὼ δὲ πρὸς χάριν σας καὶ ὕστερον γλυκύτερον ἢ τραγουδήσω.

Αἴτιολογία

Γαμήλιον ἀπὸ μέλι τοῦ ἄρσενον στέμα σου, Θύρα, εἶθε νὰ γείνη, γαμήλιον ἀπὸ κηρήθρας, καὶ γλυκὰ σῶμα ἀπὸ τὴν Αἰγυλίαν εἶθε νὰ τραγήσῃ, διότι πρὸς βουκόλους τραγουδαίς καλύπτει ἀπὸ τῆς τῆρας. Ἰδοὺ σοὶ εἶδον τὸ ποτήριον παρατήρησον, φίλε, πόσον ἄρσενον μυστίζεις. Ἦνα κηρήθρας· ὅτι αὐτὸ ἔχει πλοῦθ' εἰς τὰς κρήνας τῶν Ὁρέων. Ἔλα ἐδῶ κίμων αἶθρα· σὺ δὲ ἄρμεγε αὐτήν. Αἰ αἶμας μὴ σικιτήσῃτε, μήπως ὁ τράγος ἐκάνειον σας ἐξαγαρῆθῃ.

Εἰδύλλιον III.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αἰπόλος τῆν φροντίδα τοῦ ποιητικοῦ του εἰς τὴν φίλῃν του Τίταρον ἐμπιστευθεὶς παγκύβητ' νὰ κἀμῃ κίμων (πατινάδα) πρὸς τὴν ἄπιστον ἐρωμένην του Ἀμαρυλλίδα. Φύλαξας ἔξωθεν τοῦ σπῆλαιου, ἐν ᾧ κηρήθρας παραπονείται διὰ τῶν κηρήθρων του διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀδυσχεροίαν τῆς κέρης· καὶ διὰ διαφόρων μέσων (δωρῶν, παρακλήσεων, ἀπειλῶν, προσβολῆς παραδειγματῶν) τὴν γνώμην αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ μετατρέψῃ. Οὐδὲν ὁμοίως κηροθεῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀπελπισίαν.

Ἡ σικιτή εἶνε ἀπὸ τοῦ σίχ. 1 — ὃ παρὰ τὸ ποιῆσαι τοῦ αἰπόλου, ἀπὸ δὲ τοῦ σίχ. 5 — ὃδ παρὰ τὸ σπῆλαιον τῆς Ἀμαρυλλίδος.

Ἐπιγράφεται τὸ εἰδύλλιον αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρωμένου, Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, Κωμικότης ἀπὸ τοῦ πρῶμουτος.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ἐν ᾧ περιέχεται τόση ποικιλία αἰσθημάτων καὶ τόση ἄνευθ' ὁμοιογενήσεων, ἀποτελεῖ μικρὸν δραματικὸν δυναμικὸν καὶ διακριτὸν εἰς ἕκ μέρη, ὡς εἴρηξ'.

Μέρος α' στίχος 1 5.

Ἡ αἰπόλος ἀποφασίζει νὰ κἀμῃ πατινάδα πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα (1 — 3) καὶ ἐμπιστευθεὶς τῷ ποιητικῷ του εἰς τὴν Τίταρον (3 — 5), (τοῦτο δὲς πρῶτους στίχους λέγει καὶ ἑαυτὸν).

Μέρος β' στίχος 6—11.

Ὁ Αἰπόλος (ψήλασε πρὸ τοῦ σηλοῦς τῆς Ἀμαρυλλίδος) προσεμίλει αὐτὴν δι' ἄματος ἐκ τριῶν διαπέχων στροφῶν, ἐν αἷς παρακινεῖται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς (6—7) καὶ δηλοῖ τὰ τοιαυτὰ καὶ ψυχικὰ αὐτοῦ χαρακτηριστὰ (8—11).

Μέρος γ' στίχος 12—23

Διακρίθεις ὀλίγον καὶ μὴ λαθὼν ἀπάντησιν ἐγκλινοῦσαι το κοινὸν τοῦ εἰς τέσσαρας τριστίχους στροφῆς, ἐν αἷς ἐκφράζει τὸ κατακλιθεῖν τὰ στήθη τοῦ πάθος (11—17) καὶ παρακλιθεῖν αὐτῇ καὶ εἰδῆσθαι καὶ δεχθῆναι τὸν στέφανον, ἐν κομίζει αὐτῇ, (18—23).

Μέρος δ' στίχος 24—36.

Μὴ λαμβάνων καὶ πάλιν ἀπάντησιν ἐκκρίνοσσι εἰς κοινῆν στροφήν (στίχ. 24, ἐν λέγει κατ' ἑαυτὸν), μετ' ἧν ἔχει ἄμα ἐκ τεσσάρων τριστίχων στροφῶν, ἐν αἷς ἀπειλεῖ ὅτι θά κτεροκτονήσῃ (25—27), εἰς ἃ βλέπει ἐπαληθεύοντα τὰ ἀπίστια, περὶ αὐτῆς μαντεύματα (28—33) καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἑλλοστυπίαν αὐτῆς (34—36).

Μέρος ε' στίχ. 37—51.

Ἐδοκίμων σφμεῖον ἐμβάλλει εἰς αὐτὴν νῦν ἐλπίδας (στ. 37—40, εἰς λέγει κατ' ἑαυτὸν). Συγκινηθεὶς ἐκ τούτου ἔχει νῦν ἄμα ἐκ τεσσάρων τριστίχων στροφῶν, ἐν αἷς ὀνομαστὰ γονακίαις ἐκ τῆς μυστικότητος καὶ μεγάλως ἔχει κυριευθεῖσσι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος παραβάλλοντα εἰς τὴν Ἀμαρυλλίδα ὡς παραδείγματα πρὸς μίμησιν (40—51).

Μέρος ζ' στίχ. 52—54.

Ἄλλ' αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀποδοκίμου μάρτυρα. Ἡ Ἀμαρυλλίς δὲν κινεῖται. Ἡ ἔρως ἀπελπισίας ἔχει τοὺς τρεῖς τελευταίους στίχους (52—54), ἐν αἷς ἀποκηρατίζει τὴν ἄνοιαν καὶ δηλοῖ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀποφασιν.

Τὸ ἄμα τοῦ αἰπόλου ὑπάγεται εἰς τὰ λεγόμενα παρακλινοῦσθαι

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΙΙ.

ΣΧΟΛΙΑ

Κομίζωσσι] = κομίζω = ἔχω νὰ κέμω κέμω (πατινάδα). Ὁ ἐνεστικὸς τῆς τῶ κτεροκτονέμενον. Κομίζω κυρίως σὴν, διεύχομαι τὰς ἄδουα ἔδουα καὶ γερῶν, κέμω πατινάδα. Κομίζω δὲ εἶναι εὐθύμως πομπὴ μετ' ἡσυχίας καὶ γερῶν κατόπι ἐρωτῆς ἢ συμπύσης. Ἀμαρυλλίς εἶναι ἡ ἐρωμένη τοῦ αἰπόλου. — ἑλλοστυπία] = ἑλλοστυπία = Τίτλος ἐπιγραφῆς — ἑλλοστυπία] δηλοῦσσι τὴν ἄνοιαν, διεύχουσι — εἰδῆσθαι] =

καὶ οἱ λόγοι ἐδοῦν ἢ μὲ φάγοσι. Ἐξ ὑπόθεσιν τοῦτο κάτω ἀπὸ τῶν φάρογγά σου γλυκὸ ὡς μέλι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος ἀπειθῆναι πρὸς τὸν φίλον τοῦ Νικίαν ἱατρὸν καὶ ποιητὴν ἐκ Μιλήτου βεβαιῶν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τοῦ ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ὑπάρχει ἢ ἡ φιλία καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν. Πρὸς ἀπέδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ φέρει ὡς παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Ὀδυσσεύς γνωστὸν Κύκλωπα Πολύφημον ὅστις ἐρῶν ἐμμενῶς τῆς περιφρονήσεως αὐτὸν Παλαστίας Νύμφης Γαλατείας διαστρέψαι τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἔδωκ. Ὁ κομικὸς ἔρως τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν Γαλατείαν ἐχρησίμευσεν ὡς εὐθιμὸς ὑπόθεσις εἰς πολλοὺς ποιητὰς. Ὁ Θεόκριτος ἀναπτύσσει τὸ θέμα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀπειριότητος καὶ χάριτος. Παραστῆ τὸν Κύκλωπα καθήμενον ἐπὶ βράχῳ, βλέποντα πρὸς τὴν Πάλασταν, τὴν κατοικίαν τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἄδοντα περιπαθεῖς ἄσμα, ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἐρωτικά του ἀισθήματα μεταφυσικῶς ἀναμύσῳ εἰς τὰ ἄχρυστα ἦθη, τοῦ καὶ τὴν ἀγρίαν κατασκευὴν του καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσθαι τὸν γέλωτα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν τοῦ χάριτος πολλοὶ ποιηταὶ ἐμμελήθησαν.

Σκοπὸς τοῦ εἰδύλλιον εἶναι νὰ συμβουλεύσῃ τὸν ἐρωτῶδηλον φίλον τοῦ Νικίαν νὰ ζηρήσῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἔρωτός του ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, ὡς ὅν τοσοῦτον ἠγωνίησθαι ὡς ποιητῆς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α' στίχ. 1—18. Προσφώνησις τοῦ Νικίου

Κατὰ τοῦ ἔρωτος μόνον φάρμακον εἶναι τὸ ἄσμα καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν 1—6. Ἀπέδειξαι τοῦτο εἶναι ὁ Κύκλωψ, ὅστις ἐρῶν τῆς Γαλατείας διέμενε πολλὰκις ἀπὸ πρωίας μέχρι θαλαίης νυκτὸς ἐπὶ τῆς ακτῆς ἔδωκ 7—18.

Μέρος β' στίχ. 19—79. Ἄσμα τοῦ Κύκλωπος

Προσφώνησι τὴν ἀγρίαν Γαλατείαν καὶ παραπονεῖται κατ' αὐτῆς διὰ τὴν ἀποφύγει, ἐν ᾗ αὐτὸς ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀνέκτακτον ἐμμενῶς (19—29).

Ἀναμύσῳ τὴν δυσμορλίαν του ὡς εὐλογον ἀφροδίτῃ τῆς περιφρονήσεως αὐτῆς (30—33), ἀλλ' ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιφυλῆ ἀπιστολήματα πλεονεξῶν μουσικῶν ἀγρίων, καλωσύνην ψυχῆς (34—41). Προστρέπει αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ τὴν μονότονον Πάλασταν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ῥωμαντικὸν σπήλαιόν του, ἐν ᾗ ἢ διὰ διάγῃ μετ' αὐτοῦ περιπότατο κείρων καὶ λαιάνων ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοῦ πρὸς τὸ λίαν λάσιον σφύματου (42—55).

Λυπεῖται διότι δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἰσχύος ἵνα τὴν ἐπιστεφῇ κατ' αἶνον, ὑπισχνεῖται δὲ ὅτι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἢ μάθῃ νὰ κολιμῶσθαι ἵνα τὴν βλέσῃ ἐξ ἐγγυτέρως ἀποστάσεως (56—62).

Ἐύχεται νὰ καταληφθῆ καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν πά-
θους, κατακρίνει δὲ τὴν μητέρα του μὴ θέλουσαν νὰ προδικάσῃ
αὐτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ (62—71).

Ἐν τέλει, ὡς ἀπὸ δαιμόνιου ἀφυπνιζόμενος καὶ ἀποσειῶν ἀπὸ
τοῦ στήθους του τὸν πιέζοντα αὐτὸν Ἐπιτάτιν ἀνακαλεῖ θαντὸν εἰς
τὴν ἄμφορα καθημερινὴν ἐργασίαν του καὶ παρηγορεῖται ἐλπίζων
ὅτι θὰ εὕρῃ ἄλλαν Παλάτιαν ὁρασιώτεραν (72—73).

Μέσος γ' σιχ. 80—81. Συμπέρασμα.

Διὰ τοῦ παραδείγματός τοῦ Κύπλιτος καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν τελευταίαν
στίχων τοῦ ἡματιῶς του παρηγορεῖ ὁ Θεόκριτος καὶ τὸν ἐρῶντα φί-
λον του Νικίαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XI.

ΣΧΟΛΙΑ

ἀπὸ τὸν ἔρωτα] = πρὸς τὸν ἔρωτα = κατὰ τοῦ ἔρωτος. — *πηγὴ* —
κα] *πηγὴ* = πέφυκε = ἔχει φυτρώσῃ (ἕως τῶρα), ὑπάρχει. — Ὁ
Νικίας εἶνε φίλος τοῦ Θεοκρίτου, ἰσχυρὸς καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου,
εἰς ὃν ὁ Θεόκριτος ἀπευθίνει τὸ ποίημά του. — *ἐργασίαν*] = ἐπιτάξι-
φόμενον, ἐπιχειρόμενον. — *ἐπιπασσόμενον*, πασπαλιζό-
μενον. Τὰ φάρμακα ἴσταν τριῶν εἰδῶν, ποτὰ (ἢ ἐσθιόμενα), χριστὰ καὶ
ἐπιπαστα.

εἶναι δοκεῖ] = (ὡς) ἐμοὶ δοκεῖ. — *ταὶ Πιερίδες*] = αἱ Πιερίδες Μοῦσαι,
αἱ κατοικοῦσαι ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Ὀλύμπου. — *καυ-
φῶν τι*] = λίαν ἀνακουφιστικόν, καταπραυντικὸν τὸν πόνον (πρόβλ. ἦπειτα
φάρμακα). — *ἐπ' ἀνθρώποις*] = μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν ἀν-
θρώπων.

τε] = σε — *μνησθήσασαι*] ἐν, τοῦτο, ὃ ἐρῶ ἰσχυροῦμαι. — *διή*] =
προφανῶς. Ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς λίαν γινωσκτον ποιητὴν. — *οὐκ*] = κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον, ἕως λέγω, δηλ. ἄδου, μουσικῶν στ. 81. — *γοῦν*] =
τοὐλάχιστον, παραδείγματός χάριν. Εἰσάγει εἰδικὴν περίπτωσιν χρησι-
μεύουσαν ὡς παράδειγμα. — *οἴσται*] = ῥῆσται = ἀνεστῶτα, ἀναπαυτι-
κότατα. — *διήρη*] ἐν, τὸν βίον = ἐπέριον τῆς ἡμέρας του. — ὁ παρ' ἡμῶν
(= ἡμῶν) = ὃ ἐν τῇ ἡμέτρῳ ποτὲ χωρῶ, δηλ. ἐν Σικελίᾳ, κατοικῶν.
ὁ ἡμέτερος Ὁ Θεόκριτος ἐγεννήθη ἢ τοὐλάχιστον πολὺν χρόνον διέ-
μενεν ἐν Σικελίᾳ. — *ὅς*] = ὅτε. — *ἦρατο*] = ἦρατο, Ὁ ἐνεστ. ἔραμα. =
ἄσπερον ἐσθῶν] = γενεὴ ἄνων = ὅτε πρὸ ὀλίγου ἤρχηθε, μὲντε ἤρχηθε
νὰ ἐρχῆτε γενεαί.

ἦρατο] = τὴν ἡράπα, ἐξεδήλωσε τὸν ἔρωτά του ὄχι προσφέρον
μῆλα, ῥόδα, τρέχας — *ῥόδα*] ὃ ἐνν. περιληπτικῶς. Τὰ ῥόδα ἴσο τι-
μῶν ἄνθος τῆς Ἀφροδίτης. — *αἰετοῖ*] = ἰέσσουχοι, ἐνταῦθα τρέχας κα-
πούμενοι ἐκ τῆς κόμης. — *βοῦαὶς μωπῆαις*] = με ἀληθῆ μωπῆαι, με ἀλ-
διήσασαι ἀληθεῖς τρέχας. — *ἄρῳτο*] = ἤρῳτο. — *πάντα*] = ὅλα, π. χ.

τὸ ποίμνιον, τὸ σπήλαιον.—πάρεργα]—ὡς δευτερεύοντα, ὡς τίποτε. Πάρεργον τὸ πραττόμενον παρὰ τὸ κύριον ἔργον, τὸ ἔχον δευτερεύουσαν ἀξίαν. ποί τωδύλλιον]—πρὸς τὸ δύλλιον=πρὸς τὴν μάνδραν.—αὐταί]—μόνοι.—χλωρᾶς ἐκ βοτάνης]—ἐκ τῶν χλοερῶν χόρτων ἐκ τῆς νομῆς.—αὐτεῖ]—αὐτοῦ=ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, χωρὶς νὰ κινῆται.—αἰώτος]—ἡγιότος=ἀκτῆς.—ἐξ αἰός]—ἐξ ἡγός=ἀπὸ τῆς πρώτης.—ἐχθιστον]—μισητότατον, διὰ τοὺς πόνοους, οἵτινες εἶνε μισητοὶ εἰς τοὺς ἐρώοντας.—ὑποκάυδιον]—ὑπὸ τὴν καρδίαν, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του.—τὸ]—ὄ (ἔλκος).—πᾶξε]—ἐπηξε=ἐπροξένησεν ἐμπαγέν. Ἦ ἦπαρ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔδρα τοῦ ἐπιθυμητικοῦ.—ἀποβάλλη]—ἀποκρούεις, περιφρονεῖς.—πακτᾶς]—πηκτῆς=νεοπήκτου, χλωροῦ τυροῦ.—ποτιδεῖν]—προσιδεῖν=ὥστε νὰ σέ προσδλέψῃ τις, ἐπομένως τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον.—γαῦνος]—ὑπερήφανος, καμαρώνων.—φιαρωτέρα]—σιλπνοτέρα (ἐκ τῆς νεαρότητος), ζωηροτέρα. Ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὸ σφιγκτόν, τὸ μὴ πλαδαρόν τῆς σαρκός.—ἄμφαξ=ἄωρος σταφυλή, ἀγουρίδα.—ἠμῆ]—ἀγείνωτος.= φοιτῆς]—φοιτᾶς=συχνάζεις.—ἰοῖσα]—ἰοῦσα, ἐρχομένη.—εὐθὺς]—ἀμέσως.—δκα]—δταν.—οἴχη δ' αὐθ']—ἀπέρχεσαι δὲ πάλιν.—οὐτῶς]—οὕτως=ἔτσι, δηλ. ὅπως ἤλθεες.—φεύγεις]—δηλ. τρέπσαι εἰς φυγὴν ἰδοῦσά με.—πολιόν]=ψαρόν, ὄχι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ πρωτογενοῦς χρώματος, φαῖόν, στακτεριν.—ἀιθηρήσασα]—ἰδοῦσα τὸ ῥ. ἀθρέω-ῶ,

τεοῦς]—σοῦ. ματρὶ] μήτηρ του ἦτο ἡ Θόωσα, θυγάτηρ τοῦ Φόρ-
κυνος, θαλασσία Νύμφη, γεννήσασσα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.—
παύσασθαι] ἐνν. τοῦ ἔρωτος.—δοιδῶν] χρον. μετοχ., ἀναλαμβάνεται
διὰ τοῦ ἐκ τήνου=ἐξ ἐκείνου (τοῦ χρ.νου). Ἡ ἐξήγησις : ἀπὸ τότε ὅτε
σέ εἶδον καὶ ὕστερον. οὐδὲ τι κα κλ.]—οὐδαμῶς δύναμαι οὐδὲ τώρα.
—τιν]—σοί.—οὐ μὰ Δι'] ἐνν. μέλει.—φεύγεις] ἐνν. με.—Ἄ Κύ-
κλωψ εἶχεν ἓνα κυκλοτερῆ ὀφθαλμόν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε
μία μακρὰ ὀφρὺς ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὠτός εἰς τὸ ἕτερον.—ποτι
θῶτερον ὡς]—πρὸς τὸ ἕτερον ὄς.—οὔτος]—αὐτὸς τοῦ ἀκούεις, περὶ
τοῦ ὁποίου σοὶ ὁμιλῶ, ἐπομένως ἐγώ, δεικνύει διὰ χειρονομίας τὸν
ἑαυτὸν του.—τοιούτος] δηλ. ἄσχημος.—βοτᾶ]—βοσκήματα, πρόβατα.

κῆκ]—καὶ ἐκ.—ἐν δλωρῶν]—κατὰ τὸ φθιν:πωρον. χειμῶνος
ἄκρω] ἐνν. ὄντος=δταν ὁ χειμῶν εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτοῦ
σημεῖον, εἰς τὴν ἀκμὴν του, δηλ. εἰς τὸ μέσον, ἔς τὴν καρδίαν τοῦ
χειμῶνος.—ταρσοί]—πλέγματα καλάμινα (καλαμωταί), ἐφ' ὧν τὸν
τυρὸν στραγγίζουσι: ἐκ τοῦ τέρσω=στεγνῶνω, ἢ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυ-
ροκομοῦσι τυροδόλια.—ἰν]—σέ.—γλυκύμαλον]—γλυκύμηλον=γλυ-
κόμηλον.—αἰα]—ἄμα=συγχρόνως.—κῆμαυτὸν]—καὶ ἐμαυτόν.—
ἀεῖδιον] μετ. χρον.—ἄωρι νυκτὸ.[=εἰς ὥραν τῆς νυκτὸς ἀκατάλλη-
λον, περασμένην, μεσάνυχτα.—νεβρός=τὸ νεογόν τῆς ἐλάφου, ἐλα-
φόπουλον.—μαποφόωξ]—μηνοφόρους=φερούσας εἰς τὸ μέτωπον
λευκὰν στίγμα μνησοειδῆς, ὅπως εἶνε ἡ σελήνη πρὸ τοῦ νὰ συμπλη-
ρώσῃ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.—σκίμνος]=νεογόν λέντος καὶ
ἄλλων ζώων, ἐνταῦθα ἀρκουδόπουλον.—ποθ' αἰε]—πρὸς ἡμᾶς=
πρὸς ἐμέ.—ἐλατιον]—ἐνν. ἢ ἔχεις νῦν ἐν τῇ θαλάσῃ οὔσα. Ἡ ἐν-

νοια· ὅλα θά τ' ἔχῃς περισσότερα καὶ καλλίτερα. — βοεγθεῖν] συγγεν. τῷ βοεγθεῖν = κτυπᾶν μετὰ πατάγου, παρλάξεν. — ἐντί] = εἰσί. — τῆρι] = ἐκεῖ. — θαυναί] = εὐλόγιστοι, εὐχαμπτοι. Ραδόνος ὁ ἐπιμήχανος καὶ λεπτός, φιλόλογος, λεπτοκόμωτος. — προίητι] = προίησι = προχέει. — ἀμβροσίον] = ἀθάνατον, θεῖον. — τίς κα (= ἄν) τῶνδε ἐαυτοῦ] = τίς ἀπέναντι τοῦτον ἴθιθε προεμῆση. Λέγεται αἰρούμαι τι πρὸ ἧ ἀντι τῶνος καὶ αἰρούμαι τί τινος.

αὐ δέ] = εἰ δέ. — λασιώτερος] = πολὺ δασύτερος, μακκικότες — ἡμεν] = εἶνα. Τὸ λάσιον ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων ἦτο σημεῖον ἰσχύος· ἐπὶ δὲ τῶν μετέπειτα ἄγροικίας καὶ ἀκολοῦσας — ἀκάμιατον] = ἀκούραστον, διαρκές, ἀσβαστον. Ἐν τῇ στίχῳ τούτῳ ὑπάρχει πολλὴ ἀσπεύτης καὶ χάρις, διότι ὁ Κόκλωψ πρὸς κουράν τοῦ ἐν εἶδει δάσους τριχίματός του οὐδὲν ἄλλο μέσον ἔχει νὰ συστήσῃ ἢ τὸ πῦρ. — κωόμενος δέ] ἢ σύνταξ, καιόμενος ὑπὸ τοῦ (= σού) τῶν ψυχῶν ἀνεχομένη κα (= ἄν) καιόμενος καὶ τὸν ὀφθαλμὸν = ἀψ' οὐ καιόμεν ὑπὸ σοῦ κατὰ τὴν ψυχῆν (ἐκ τοῦ ἔρωτος), ἦ θέλον ἀνεχθῆν νὰ καιόμεν καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν. — τῶ] = οὐ. — γλυκωρότερον] = γλυκύτερον, προσφιλέστερον. — ὄν οὐκ] = ὅτι (= διότι) οὐκ. (ὅρ. στίχ. 79). — βράχην] = τὰ σπάραγμα (τῶν ἰχθύων).

ὡς κατέου] = ἵνα ἐδουήξῃ μῆν. — τιν] = σέ. — κοῖνα κοῖνῶ] = ζουμπούλια, μήκων = παπαρούνα. — τλαταρῶνιον = φῦλλον πλατῶ (ὅτι κούπημα πρὸλ. εἰδύλλ. β, 29). — τὰ μὲν] = ταῦτα μὲν, τὰ φύλλα τῆς μήκωνος. — τὰ δέ] = ἐκεῖνα δέ, τὰ κόνια. Τὸ γνωστὸν χαστόν = νῦν μῶν] = τῆρα βεβαίως. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ νῦν τὸ σταθερὸν τῆς ἀποφάσεως δηλοῖ. — κοῖνον] = μικρά μου κίτρι, κοριτσάκι μου ὁ ὑπακούσμενος πρὸς θωπαίαν. — νῦν αὖ] = τῆρα ἀφ' ἑτέρου, ἀφ' ἀντιθέτου. — γα] = γὰρ = τοῦλάχιστον. — υιοσθῆμαι] = μαθήσομαι.

καί] = νηί. — ὄδε] = ἔδω. — τί τοῦ] = τί ποτε· διὰ τί ἄρα γε. — θυθός] = τὸ βέθος τῆς θαλάσσης. — ἕμῳ] = ἕμῳ, ταῖς Νηρηΐδων. — ἐξένθους] = ἐξέλθους. — λάθοιο] = εἶθε νὰ χρησιμοποιήσῃς νὰ ἀπέλυθῃς οὐκ ἄρα. — ὡσπερ ἐγὼ νῦν] ἐνν. λαλιάνομαι οὐκ ἄρα ἀπαλειν. — πάσαι] = πᾶσαι. — τάνιστος] λέξις Δωρικῆ = πνεστία, πντία. — κείσα] = ἐμβολούσα. — ἡ μήτηρ] = ἡ μήτηρ μου. — ἀδικεῖται] = μὲν κίμαια τὸ τὸ κακόν αὐτὸ σπονεῖται κατὰ τῆς μητρὸς, διότι ἔχουσα σχέσεις μετὰ τὴν Γαλάττει. Πραοδέποτε ἠθέλησε νὰ εἰπῇ κακόν ἵνα λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς αὐτὴν. — τήλοχ] = πῆλοσε. — οὐδὲν ὄλω] = οὐδὲν ἐντελήθῃ, οὐδὲν ἀπολύθῃ. — καὶ ταῦτα] = καὶ μάλιστα. — ἄνω ἐπ' ἄνω] = ἡμέρα, τῆς ἡμέρας. — λεπτόν δόνα] = λεπτινόμενον, ἀδυνατίζοντα. — φῶν] = φῶν = ἢ εἰπῶ ἢ ἀπροσπονηθῶ. — σφύζειν] = ὅτι ἔχουσι δυνάτους κτύπους, ἐπομένως ὅτι πάσχουσι φλεμμονῆν. — ὦ κόκλωψ κλ.] ταῦτα λέγει συνεροῦμένος ἐκ τοῦ πάθους σου καὶ ἐπιτιμῶν ἑαυτὸν. — πῶ καταποιήσασαι] = πῶ ἔχεις πετάξῃ μετὰ τὸν νοδὸν σου, τί ἀνοήσια εἶνε αὐτὰ τὸ σκέπτεσθαι. Τὸ ῥῆμα ἐκπέτομαι = ἄλασος] = ἀλάθος πρὸς ἐναπόθεσιν τούτου νοσπέτου (ὅρα στίχ. 37 παρῶς). — καὶ σακίον ἄσικας] = καὶ ἀσ' οὐκ ἔφυγε τοῦ φέρους κλάδους (καρδί) ἀμῶν = ἀόπτω, περιζῶ. — νῦν] = νοδὸν. — τὴν παροῦσαν] = τὴν παρούσαν ἐν αἰῶνι. Ποιμενικὴ παρομίαια

ἐγλοῦσα : τὴν φιλοῦσάν σε φίλει. Ὅμοιον τι ἐκφράζει καὶ ἡ ἐπομένη παροιμία : τί τὸν φεύγοντα διώκεις = μὴ διώκε τὸν φεύγοντα βῶν, ἔλαυε τὸν θέλοντα. Δι' ἀμφοτέρων τῶν παροιμιῶν προτρέπονται εἰ ἄνθρωποι : νὰ ἀπολαύωσι τῶν παρόντων ἀγαθῶν καὶ νὰ μὴ βασανίζωνται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων, πρβλ. στέργε τὰ παρόντα. — γελοῖσοι = γέλωσι πεπεισμένον γέλωτα (κάμνον κί - κί - κί.), ἡ λέξις πεποιημένη. Τὸ ἀντιθετὸν καγχάζω (κάμνω χά - χά - χά). — ἐπακούσω] = δώσω προσοχὴν εἰς αὐτάς, ὑπακούσω εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν. — ἐν τῇ γῆ] = ἐν ταύτῃ τῇ γῆρ. — υς] = κάτι τι, δηλ. οὐκ ἀηδής, ὅπου γε καὶ κέρας μὲ φιλοῦσι. — οἴω] δηλ. ὅπως εἶπον, ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ μουσίσδων = μουσίζων = ᾄδων. — εἰοίμαινε] = ἐξηπάτα, διεσκέδαζεν, ἐπράυνε. — εἰ χουσον ἔδωκε] ἐνν. ἰατρῶ πρὸς θεραπείαν.

ΕΔΥΛΛΙΟΝ XI.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Κατὰ τοῦ ἔωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον οὔτε ἐπαλειφόμενον, οὔτε ἐπιπασσόμενον ὑπάρχει. Νικία, ὡς μοί φαίνεται, παρὰ αἱ Πιερίδες λίαν ἀναισθητικὸν καὶ εὐχάριστον ἀποβαίνει τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ τὸ εὕρη τις δὲν εἶνε εὐκόλον.

Νομίζω δὲ ὅτι σὺ γνωρίζεις τοῦτο καλῶς, διότι εἶσαι ἰατρὸς καὶ ὅπρ τῶν ἐννέα, ὡς γνωστὸν, Μουσῶν ἐξόχως ἔχεις ἀγαπήσῃ. Οὕτω λόγου χάριν ἀναπαυτικώτατα διήγε τὸν δῖον τοῦ ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν ποτε κατοικῶν, ὁ ἀρχαῖος δηλ. Πολύφημος, ὅτε ἤγάπα τὴν Γαλάτειαν μόλις ἀρχίζων νὰ ἀποκτᾷ γένεια περὶ τὸ στόμα καὶ τοὺς κροτάφους.

Τὴν ἤγάπα δὲ ὄχι μὲ μῆλα οὐδὲ μὲ ρόδα οὐδὲ μὲ τεμάχια βοσπόρων, ἀλλὰ μὲ ἐκδηλώσεις ἀληθοῦς μανίας, ἐνόμιζε δὲ ὅλα (τὰ ἄλλα) δευτερεύοντα. Πολλάκις τὰ πρόβατά του ἀπήλθον ἐκ τῆς βοσκῆς εἰς τὴν μάνδραν μόνα· ἐκεῖνος δὲ κατετήχето ἀπὸ τῆς πρῶτας εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐπὶ τῆς πλήρους φυκῶν παραλίας τραγουδῶν τὴν Γαλάτειαν, διότι εἶχε ὑπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ἀλγεινίστου τραύματος, ὅπερ ἐνέπηξε εἰς τὸ ἦπαρ αὐτοῦ θέλος (προελθὸν) ἐκ τῆς μεγάλης Κύπριδος. Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθήμενος δὲ ἐπὶ ὑψηλοῦ δράχου ἦδε ταιαῦτα βλέπων (μέσα) εἰς τὸν πόντον.

Ὡ λευκὴ Γαλάτεια, διὰ τί ἀποκρούεις τὸν ἀγαπῶντά σε, λευκότερα γλωροῦ τυροῦ κατὰ τὴν ὄψιν, τρυφερωτέρα ἀρνίου, μόσχου ὑπερφηφανότερα, σιλπνοτέρα ἀώρου σταφυλῆς.

Συχνάζεις ἐρχομένη εὐθὺς ὅταν μὲ καταλαμβάνῃ γλυκὺς ὕπνος, ἀπέρχεσαι δὲ πάλιν ἔτσι, ὅταν ὁ γλυκὺς ὕπνος μὲ ἀφήσῃ, φεύγεις δὲ ὅπως ἀκριδῶς φεύγει πρόβατίνα ὅταν ἴδῃ φαῖδον λύκον. Ἠγάπησα μὲν ἐγὼ σέ, ὦ κόρη, ὅταν πρώτην φοράν ἦλθες μετὰ τῆς μητρὸς μου θέλουσα νὰ συλλέξῃς ἐκ τοῦ ἔρους θακίνθινα φύλλα, ἐγὼ δὲ σὰς ἔδει-

κινῶν τὸν δρόμον. Νὰ παύσω δὲ (τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ), ἀπ' οὗτου σὲ εἶ-
δον καὶ ὕστερον, οὐδέλωσ οὐδὲ τώρα ἀπ' ἐκαίνοῦ τοῦ χρόνου δύναι-
μα. Ἀλλὰ σὲ δὲν σὲ μέλει, δὲν σὲ μέλει μὴ τὸν Δία οὐδέλωσ.

30 Γνωρίζω, χαριτωμένη κόρη, διὰ τί με ἀποφεύγεις· διότι ἄφρονς μὲν
δασειά, μία, μακρὰ ἐκτείνεται· ἐπὶ ὄλου τοῦ μετώπου μου ἀπὸ τοῦ
ἐνός, ὡτὸς μέχρι τοῦ ἄλλου, εἰς δὲ ὀφθαλμὸς εἶνε ὑπακάτω, πλατεῖα
35 δὲ ρίς εἶνε ἐπὶ τοῦ χεῖλου μου. Ἀλλ' αὐτὸς (τοῦ ἀκούεις), ἂν καὶ
εἶμαι τοιοῦτος, γίλια πρόβατα ἴσκιον καὶ ἐκ τοῦτου ἀομέγων πίνω
τὸ καλλίτερον γάλα, τὴν δὲ δὲν μοῦ λείπει οὔτε κατὰ τὸ ἕρος οὔτε
κατὰ τὸ φηνοπόρον οὔτε κατὰ τὴν ἀκμήν τοῦ χαμῶνος, τὰ δὲ τυρο-
δόλια εἶναι πάντοτε κατάφορτα. Γνωρίζω δὲ νὰ παύσω τὴν σφύγγα,
ὅπως οὐδεὶς ἐκ τῶν Κυκλώπων εἶδῃ γνωρίζαι, ὅταν τραχηθῶ σὲ τὸ
ἀγαπήτόν μου, γλυκόμενον μαζί· καὶ τὸν αὐτόν μου πολλὰν εἰς
40 ἀκατάλληλον ὄραν τῆς νυκτός. Τρέψω δὲ διὰ σὲ ἑνδεκα εὐλαφόπουλα
ὄλα φέροντα σελήνοειδὲς στήμα καὶ τέσσαρας σφύγγους ἀρκτων. Ἀλλ'
ὄλα σὺ πρὸς ἐμὲ καὶ δὲν ἴδ' ἄλλης τίποτε ἄκρητορον τὴν δὲ γαλιανὴν
ὕλασσαν ἄφες νὰ παυθῶζῃ, πρὸς τὴν ἐγρὰν. Βοηχοσιώτερον ἐν τῇ
45 σφιγαίῳ παρ' ἐμοὶ τὴν νύκτα ἢ ἐξ ἄλλης. Ἐπάρχουσι δάφνη ἐκεῖ,
ὕπαρχουσι εὐλύγιστοι, κυπάρισσοι, ὑπάρχει μέλας κισσός, ὑπάρχουσι
κλήματα γλυκόμενα, ὑπάρχει ψυχρὸν ὕδωρ, ὅπερ ἢ πολυδένδρος.
Αἶτην προχέει· εἰς ἐμὲ ἐκ τῆς λευκῆς χιόνης τῆς ἀθάνατον πατῶν. Τίς
ἀπέκτανε· τούτου ἤθελε προσηύξῃ, μὴ τὴν ἑλπίην τοῦ τὴν ὕλασσαν
καὶ τὰ κήματα.

50 Ἐάν δὲ εἶν' αὐτὸς σὲ φανόμεναι, πολὺ δασύτριχος ὑπάρχουσι εἰς
ἐμὲ ἔθλα δρυὸς καὶ ὑπὸ τὴν στάκτην ἀκατάπιστοι πυρ' ἀπ' οὗ δὲ
καίομαι ὑπὸ σοῦ κατὰ τὴν φυγὴν, ἤθελον ἀνεγῆν νὰ κείομαι καὶ κατὰ
55 τοῦ μόνου ὀφθαλμὸν μου, οὗ προσειδέστερον δ' ἐμὲ οὐδὲν εἶνε. Ὡ
δυστυχία μου, διότι δὲν με ἐγέννησεν ἡ μήτηρ μου ἔχοντα ὀράννια,
ἵνα ἐβουθίζομαι πρὸς σὲ καὶ τὴν χεῖρά σου ἐβίβω, ἂν δὲν ἤέλθῃς (νὰ
φιλήσω) τὸ στόμα σου, ἔφαρον δὲ εἰς σὲ ἢ κρίνα λευκά ἢ παπαρούνας
τρυφερὰς ἐχούσας πλατεῖα φύλλα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν κατὰ τὸ ἕρος,
εἰσεῖνα δὲ κατὰ τὸν χαμῶνα γίνονται, ὡστε δὲν ἴδ' ἰδρυάμη νὰ φέρω
εἰς σὲ συγχρόνως ὄλα ταῦτα.

60 Τώρα βεβαίως, ὦ μικρὰ μου κόρη, τώρα ἀπ' ἐπέσου ἢ αἴλιον νὰ
κολυμῶθ' οὐδέλωστον ἂν ἔξωζε τις με τὸ πλοῖόν σου πλέων ἔλιγ' ἐν-
ταῦθα, ἵνα γνωρίζω διὰ τί ἀρά γε εἶνε εὐχάριστον εἰς ὄρας νὰ κατοικ-
νῆτε εἰς τὸ βάθος τῆς ὕλασσης. Εἶθε νὰ ἐβλήθῃς, ὦ Βαλάρεια, καὶ
εἰσεβούσῃ εἶθε νὰ λησιμονήσῃς νὰ ἀπέλθῃς εἰς τὴν αἰκίαν σου, ὡπως
εἶν' ἔρω πῶρα λησιμονῶ (νὰ ἀπέλθῃ οὐκ εἶδε) κελίμανος εἶν'.

65 Εἶθε δὲ νὰ θέλῃς μαζί μου νὰ βροσθῇ συγχρόνως καὶ γάλα νὰ ἀρ-
μέγγῃ καὶ τυρὸν νὰ πῶζῃς ἐμβαλοῦσα πτόαν ὀρατικὴν. Ἡ μήτηρ μου
μόνη με ἀδικεῖ καὶ κατ' αἰτήν παραπονέσθαι· οὐδένα ἀποκρίτως ποτὲ
μέχρι τούδε ψιλὸν λόγον εἶπε πρὸς σὲ ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ μάλιστα ἐγὼ
70 με εἶπε, τῆμέρι, τῆ μέρα ἀδυνατίσσομαι. Ἐγὼ προσπνιγῶ δὲ κτυ-
ποῦσι (δυνατὰ) ἢ κερὰν ἢ καὶ αἰδύον παδες μου, τὴν λυπηθῆ, ἀπ'
οὗ καὶ εἶν' ἄποδύμα. Ὡ Κύναιε, Κύναιε, ποῦ ἔχεις πετάζῃ με

τὸν νοῦν σου ἐὰν ἑλλήνῃ ἤθελες πλέκῃ καλήσους καὶ κόψας κλάδους
 ἤθελες προσφέρῃ εἰς τὰ πρόβατά σου, ἴσως ἤθελες ἔχῃ περισσώτερον 75
 νοῦν. Τὴν παρεοσαν (αἰγία) ἄρμεγα. Διὰ τί κωνήσεις τὸν ψεύγοντα
 (βοῦν); Ἡ εὐρυς ἀλλήν Γαλάταιαν καὶ ὄραιότεραν ἴσως. Ἡλλοὶ κόν-
 ραι μὲ προσκαλοῦσι καὶ παῖζοι μαζὶ τῶν τῆν νόβτα. Γελῶσι δὲ χαμηλῇ
 τῇ φωνῇ ὄλαι, ὅταν ὑπακούσω εἰς αὐτάς. Φανερόν εἶνε ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ
 καὶ ἐγὼ φαίνομαι ὅτι εἶμαι κατὰ τι.

Τοιοῦτοτρόπως βεβαίως ὁ Παύλιμος διεσκέδαζε τὸν ἔρωτά του.
 ἄδων, ἀνετώτερον δὲ αἶψα παρὰ ἐὰν χρυσὸν (εἰς ἱακρόν) εἶδε. 89

ΕἸΔΥΛΛΙΟΝ ΧΥ.

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἦντι Ἀδωνίδος καὶ Ἀδωνίου

Ὁ Ἀδωνις καὶ τοῦ Κωνίου καὶ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ
 Πηγμαλίαντος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἦτο μυθολογικὸς νεανίας ἐξόχου
 φρικιότητος ἀσχολούμενος εἰς τὴν κομῆν πορνείων καὶ εἰς τὸ κωνή-
 γιον (εἰδύλλ. I, 199). Ἐνεκὶ τοῦ κάλλους του ἡ Ἀφροδίτῃ ἠγάπησεν
 αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ εἰς τὰς κωνηγετι-
 κάς ἐκδρομὰς του. Ὁ Ἄρης ζήλοσπύθεος ἠγάρε ἐπὶ αὐτὸν συνερῆσα
 τῆς Ἀρτέμιδος κήκερον, ὅπως κατασπαραξῆν αὐτὸν. ἐν δὲ τοῦ αἵματός
 του ἐλάχιστην τὴν ἀνοχὴν ἀνεμύνη. Ἡ Ἀφροδίτῃ καταλοπήθη διὰ τὸν
 θάνατόν του, ὃ δὲ Ζεὺς οὐκίτως αὐτὴν ἐπέτρεδον ἵνα ὁ Ἀδωνις ἐπα-
 νέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τὴν χεῖρον εἰς τὴν ζωὴν (εἰδ. 15, 103).

Ἐν τούτῳ προήλθεν ἡ ἔρωσις τοῦ Ἀδωνίδος αἵτινα, ἐκλιθεὶς
 Ἀδωνις. Λι ἔρωσις αὐτὰ ἐτελοῦντο κατ' ἔτος μεγαλοπρεπῶς ἐν πολ-
 λαῖς χώραις καὶ ἴδιαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Ἡτοκρῶτων, διαρκούν-
 τε δύο ἡμέραι. Ἡ πρώτη ἡμέρα κατ' ἦν ἐπὶ τῆσιν ἐν χάρι τὴν ἀνά-
 ττασι τοῦ Ἀδωνίδος, ἐκλιθεὶς εὐρεσι, ἡ δὲ δευτέρα, κατ' ἦν ἐπὶ τῆσιν
 ναῦν τὸν θάνατόν αὐτοῦ, ἐκλιθεὶς ἀμνησῆας. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέ-
 ραν ἀπέστειλον τὸ εἰδύλλιον τοῦ Ἀδωνίδος μεγαλοπρεπῶς καὶ παρέδεται
 ποτῶ ἀπὸρας καὶ γλυκίσματα πικρῶς εἶδους (στίχ. 111), κατὰ τὴν
 δευτέραν (στίχ. 132) καὶ γλυκίσκος ἐν πομπῇ μεταβαροῦ τὸ εἰδύλλιον εἰς
 τὴν παρῆλικὴν καὶ ἔρωσιον εἰς τὴν δαλκασίαν ἠρηθροσιν γαστρίᾳ. Ἐν τῷ
 ΧΥ εἰδύλλιῳ περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας. Ὁ ἄλλος
 τοῦ Ἀδωνίδος προήλθεν ἐν Συρίᾳ. Ὁ Ἀδωνις εἶνε τὸ σὺμβάλλον τῆς
 ζωῆς, ἦντι τῆς κόψας τῆς γενναϊότητος τὸ εἶρ καὶ ἀποθηροκοσῆσε τὸ
 μὴκόσπον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡρωίδες τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶνε δύο γυναῖκες Συρακώσαι· τῆς μικρᾶς ἀστυκῆς τάξεως, ἡ Γοργώ καὶ ἡ Πραξινοῆ, παρεπιδημοῦσαι μετὰ τῶν συζύγων τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατοικοῦσι πολὺ μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἕνεκα τούτου δὲν βλέπονται συχνά. Τέλος μετὰ πικρᾶς τὴν χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων ἡ Γοργώ ἄρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινοῆς, ἀμφότεραι δὲ ἀποφασίζουσι νὰ ἐξέλθωσι ἵνα ἴδωσι τὴν ἐορτήν, ἣτις κατὰ τὸ ἔτος κεινὸν εἶχε προσλάβῃ ἑκτακτὸν μεγαλοπρέπειαν, διότι τὴν διακόσμωσιν τοῦ εἰδυλλίου τοῦ Ἀδωνίδος εἶχεν ἀναλάβῃ ἡτὴ ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη ἢ σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου. Ἐξελθούσαι φθάνουσι μετὰ πολλοῦ κόπου ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ συνωστισμοῦ εἰς τὰ ἀνίκτορα, ὅπου βλέπουσι τὸ εἰδυλλίον τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ἀκούουσι τὴν εἰς αὐτὸν ὕμνον ᾠδὴν, ἐκπράξουσαι πανταχοῦ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὰς συμβαινόντων ἐν φλυαρίᾳ ὀχληρᾷ μὲν μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐν στίχ. 87 δυσάρεστον ἐπεισόδιον, ἀλλὰ λίαν παραστατικῆ τῶν πραγμάτων.

Τὸ εἰδυλλίον τοῦ ο, ὅπερ ἐπιλήθη κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰσημίζουσι, μίμου τοῦ Σόφρονος, διακρίνεται ἅμα μὲν καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ τὴν τεχνικὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγμάτων, ἅμα δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῇ εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὴ ὥστε νομίζει τις ὅτι παρίσταται πρὸ πραγματικῶν γεγονότων, ἢ δὲ διαγραφὴ τοῦ ἤθους τῶν δύο γυναικῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει σημερινὰς γυναῖκας.

Ἐπιγράφεται Συρακώσαι μὲν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν δύο γυναικῶν, Ἀδωνιάζουσαι δὲ ἐκ τοῦ ποιήματος, ἦτοι καὶ θεομνησι τὰ Ἀδωνία.

Σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ εἶνε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν Πτολεμαίου καὶ τὴν Ἀρσινόην. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ οὐχὶ ἐπιζητῶν αὐτοῖς ἐπαῖτους, ἀλλ' ἄφηναι τὰς γυναῖκας καὶ τὴν αἰδίδον νὰ ἐκπράξωσι τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Τὰ πρόσωπα εἶνε Γοργώ, Πραξινοῆ καὶ Θεραπικίδες αὐτῶν. Παρεπιδηνοῦσι δὲ ἕνεκα τῆς ἀγῆς ξένης καὶ γυνὴ αἰδοῦς.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς, ἔπειτα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τελευταίον ἐν τοῖς ἀνίκτοροις. Ἦθεν τὸ εἰδυλλίον δύναται νὰ διακερθεῖ εἰς τρία μέρη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α' στίχ. 1—44. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς.

Ἐπίστασις τῆς Γοργῆς. Διακρίνει μετὰ τῶν δύο φίλων 1—4. Ἐκλογαί τῆς ἀποστάσεως τῶν αἰδίδων, παραποινὴ κατὰ τὴν

συζύγων των 4—20. Ἀπόφραξις γὰ ἐξέλθωσι 21—26. Καλλωπισμὸς τῆς Πραξίνης 27—40. Ἐμφόρισις τοῦ μικροῦ, διατραχί πρὸς τὴν μένουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ Βεραπαινίδα 40—43.

Μέρος β' στίχ. 45—77. Ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐξοδοὶ εἰς τὴν ὁδόν. Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ κινήσεως 44—58. Διάλογος πρὸς γραίαν ἐσχευμένην ἐκ τῶν ἀνακτόρων 59—64. Συνοπτικὸς περὶ τὰς θύρας τῶν ἀνακτόρων. Μέτρα αὐτῶν διὰ τὴν εἴσοδον 65—71. Διάλογος πρὸς ξένον, εὐχρηστικά πρὸς αὐτόν, εἴσοδος εἰς τὰ ἀνάκτορα 72—77.

Μέρος γ' στίχ. 78—114. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων χειροτεχνημάτων καὶ τοῦ εἰδύλλου τοῦ Ἀδωνιδος 78—86. Ἐπιπέδιον πρὸς ξένον 87—95. Προστοματίτις τῆς ἀειδοῦ 96—99.

ᾨδὴ εἰς τὸν Ἀδωνίαν 100—114 (ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης 10)—111. Δῶρα πρὸς τὸν Ἀδωνίαν 112—118. Παργουρή τῶν πιάσι 119—122 καὶ τῆς κλίνας, ἐφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἀδωνίς 123—131. Τὰ γενηζόμενα τῆν ἐπαύριον, ἢ ψαλλομένη ᾠδὴ 132—144).

Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ᾠδῆς, ἀναχώρησις 145—147.

ΕΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΣΧΟΛΙΑ

Ἐνδοῖ]=ἐνδον. Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀπευθίνει ἡ Γοργὴ πρὸς τὴν Βεραπαινίδα τῆς Πραξίνης. Ἐνόνη, εἰσερχομένη, εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ δὲ Πραξίνη, ἀγνωρίζουσα τὴν φωνὴν τῆς φίλης, τῆς ἀπαντᾷ ἢ ἴδια ἐσιώπην. Ἡ Βεραπαινίς εἶναι φωνὴν προσώπου.—ἠ, χρῆσι]=κατὰ πόσον πολὺν χρόνον ἐν ἡλικίᾳ.—δοῖ]=δρα=κέρταξον. [ἤτησον, γέρε.—δοῦρε]=καθίστα ἀνευ στήριγματος τὸν ἄνω καὶ τὸν χειρὸν, σκηνή.—παύριον]=πρωταρχαίον (Ὀδῶ 19, 97).—[χρῆσι κείρισσι]=ὀρακίστεται ἔχει αὐτό. ὀρακίστεται εἶναι ἴσι. [δῶλ, ἄνευ πρωταρχαίου], περιπέδι εἶναι. Φρασις φίλης εὐχρηστούσεως καὶ ἀπονοουσύσεως περιπέδι, περιπέθησι.—ἠ τὰς ἀειδαίους ἠγαθὰ]=ἠ τῆς ἀειδοῦ, τοῦ ἄρχῆ μου=ἠ τῆς ἀρχῆς μου, τὴ ἀρχαίαν ἔκκλη (τὴ εἶσοι τοιαύτην ἡμέραν). Ἐὰντα ἄρρη φησιν ἐνὶ τῷ κεινήματος ἄρρη-τλήμην, καὶ μέλις ἀπευθίσταται.—ἠ] ἠτομαστῶν, ἢ γενική πὲ κίσιον τοῦ ἠτομαστῶ. ἀλλοίως ἢ κείρισσι (ἠλας, ἠλῆσι.—ἀδωνίος.—ἠρησι] δοτ. ἠρησι.—ἠρησι εἰ] =μέλις ἀρρηκτον σῆμα ἐκ τοῦ πολλοῦ ὄχλου. Ἐστραφεῖ γὰ φησὶν ἀπὸ τῆς κα.—αἰρησι]=πλοῦς.—παιροῦ.—κρηπίδες]=στρατιωτικὰ ἀποδημητικὰ ἀπὸ κρηπίδων, ὁδῶν, στρατιώται. Αἱ κρηπίδες, καὶ ἡ γλῶσσος ἀπαιτῶν τὴν ἐστῆν τῶν

- Μακεδόνων στρατιωτῶν. — ἡ δ' ὁδοῦ] ἀπὸ τῆς οἰκίας μου ἕως ἐδῶ.
 ἄτροτος=ἀπέραντος, ἀτελειώτος. — ἐκαστέρω]=πολὺ μακράν. — ἀι-
 μιν ἀποικίς]=μὸς κατοικεῖς. Ἡ δοτικὴ ἡθικὴ, ἡ ἀπὸ πλεονάζει. —
 ταῦθ'] ἐνν. ἐπόησε — πάραρος]=παρήρως (παραείρω)=ἀνόητος.
 10 χαμένως. Ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της. — ἐλαβεν]=ἐπίασε, ἐναίχιασεν. —
 εἰλεός]=φωλεά (θηρίου ἢ ὄφεις), τρύπα. — πρὸς ἑαυτὴ]=πρὸς φιλο-
 νικίαν, γὰ γκρίνια, δηλ. ἵνα ἔχει ἀφορμὴν φιλονικίας (γκρίνιας), ἵνα
 μὲ στενοχωρῆ. φθονερὸν κακὸν]=ζηλιάρικο πρᾶγμα. Βιργιμένον
 μετ' ἀποστροφῆς — αἰὲν ὁμοῖος]=πάντοτε ὅμοιος μετ' ἑαυτὸν του.
 ἀμετάδλητος. — τῷ μικτῷ]=τοῦ μικροῦ (υἱοῦ σου τοῦ Ζωπυρινῶνος). —
 ὄρη]=ἔβρα. — ὡς ποθορῆ τι]=ὡς προσορᾷ σε=πὸς σέ προσβλέπει.
 δηλ. μετ' ἄγριον βλέμμα σέ κυττάζει. — θάροσι]=μὴ φοβῆσαι. Λέ-
 γουσα ταῦτα θωπεύει τὸ παιδίον. — ἀπαθῆν]=τὸν μπαμπά ἢ τατὰ σου.
 Παιδικὸν ὑποκοριστικόν. — αἰσθονεται]=ἐννοεῖ. Λέγει ταῦτα χαμηλο-
 φώνως. — τὰν πότιαν]=μὰ τὴν δέσποιναν, δηλ. τὴν Περσεφόνην,
 15 ἐξαιρετικῶς μετὰ τῆς μητρὸς της ἐν Σικελίᾳ λατρευομένην.
 μὰν]=ὅμως. τῆνος]=ἐκείνος (ὅστις ὑπῆρξέ ποτε), ὄχι ὁ ἰδικὸς
 σου. — τὰ πρόαι]=πρόην=πρὸ πολλοῦ, πάλαι ποτέ. — λέγοντες κλ.]=
 διότι βεβαίως λέγομεν ὅλα (ὡς γινόμενα) πάλαι ποτέ. Παρεντίθενται
 ταῦτα πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ παιδός. νίροι]=πότασσα. Ἀναμεμνημέ-
 νον μετὰ τοῦ ἐλαίου ἐχρησίμευεν ὡς σάπων. — φῶκος]=τὸ ψῆκι, ἐν-
 ταῦθα τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐρῦθρὸν χρώμα, κοκκινάδι, ψιασιδί (ψυθίον). —
 σκηνη]=ξύλινον παράπηγμα (μπαράκα), ὅποια κατεσκευάζον ἐν ταῖς
 πανηγύρεσιν οἱ πωλοῦντες. — ἀνήρ τοι κωμικοκάπηγι]=δηλ. ἄνδρας
 ὡς ἐκεῖ πάνω (ἀλλὰ χωρὶς νοῦν), θεριακωμένος κερμανταλάς. — γῶ-
 μός]=καὶ ὁ ἱμὸς (σύζυγος). — ταῦτ' ἔχει]=ὡσαύτως ἔχει=τὸ ἴδιον
 εἶνε. — φθόρος]=φθορά, καταστροφή. — ἐπιυαδράχμιος κ.]=ἡ σύντα-
 ξις: ἔλαθε γῆθες πέντε πόκους (ἐρίων) ἑπταδράχμιους (ὄντας οὐχί ἔρια,
 ἀλλὰ) κινάδας, ἀποτίλιματα κλ. — ἐπτάδραχμιος]=ὁ ἔχων ἄξιαν ἑπτὰ
 δραχμῶν, ἔλαθε=ἐπῆρε, ἠγγόρασε. — κινάς-δος]=σκυλλότριχα, σκυλ-
 λόμαλλο. — ἀποτίλιματα]=ἀπομαδήματα. — γραῖαν πηροῦν]=γραῖων
 πηρῶν=παλαιῶν δερματίνων σάκκων. — πόκος]=ὄγκος ἀκατεργάστου
 20 ἐρίου, ποκάρι. — ἄπαν] ἐπίρρηξις. =ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου. — ῥύπος]=
 ἀκαθαρσία. — ἔργον ἐλ' ἔργον]=ἐργασία ἐπὶ ἐργασίᾳ, δουλεία καὶ δου-
 λεία, δηλ. πολλὰ δουλεία. — λάξεν] προστακτικὴ τοῦ τελεζομαι=λαμ-
 βάνω. — Περονάτοις]=φόρεμα ἀνευ χειρῶν ἐκ δύο τεμαχίων ὑφά-
 σματος συνδεομένων κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν
 (σχιστὸς χιτῶν). — Ἀμπεχονοῖν]=λεπτὸν ἐπανωφόριον, εἶδος σάλιου ἢ
 μαντίλλου. — βῆμες]=βῶμεν=ἄς ὑπάγωμεν. — θασόμεναι]=θεασόμε-
 ναι. — κοσμεῖν]=ὅτι στολίζει, παρασκευάζει πολὺ ὥραϊον πρᾶγμα
 (θέαμα) διὰ τῆς διακοσμῆσεως τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἀδωνίδος. — ἐν
 ὀλίβῳ]=εἰς τοῦ πλουσίου (τὴν οἰκίαν), παροιμία, δηλ. ὅπου ἔχει
 25 πολλὰ ἐξοδεύει πολλά. Ταῦτα λέγει μετ' ἀδιαφορίας δηλοῦσας ὅτι δὲν
 ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐξέλθῃ.
 ὦν-ὦν]=ὦν τοῦτον, καθ' ἕλξιν ἀντί: ἢ εἶδες, τοῦτον. Παροι-
 μία, ἥς ἢ ἐννοεῖ αὐτῆ: καλὸν εἶνε νὰ βλέπῃ τις, ἵνα ἔχῃ νὰ δη-

γήσει εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας. Διὰ τούτων παρακινεῖ τὴν φίλην τῆς. —
 Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη σιωπᾷ, τὴν παρακινεῖ διὰ τῆς φράσεως ἄρτειν καὶ
 ἀποροῖς καὶ | παρομοίαν = οἱ ἄρτοι ἔχουσι πάντοτε ἀρτήν, δηλ. εἶνε
 σποδισμένον καὶ ἔτοιμα πρὸς ἔσθον. οἱ ἔχοντες ὄμως ἀρχαίαις, ὡς
 ἐφ' ἔχουσι ἀνάγκην νὰ ἔτοιμασθῶσι. Ἀποφασίτατα δηλ. νὰ ἐξέλθῃ
 παρακινεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ τὴν περιμένῃ, νὰ ἔτοιμασθῇ. Ἐπειτα
 δὲ χαρακτηρεῖται σαφῆς περιληψάνουσα τὰ κλιονα παραπόνα τῶν κυ-
 ρίων κατὰ τῶν ὑπερρετριῶν. — αἰος] — παῖρες. σήκωνε. — γήμια] = τὸ
 ἀπένεμα. Ἀρχαίαια νὰ κούηται διαπάσσει τὴν Εὐνύην νὰ κινώσῃ
 τὴν κελάνην τῶν ἀπονιμμάτων καὶ νὰ τὴν φέρῃ πάλιν. — αἰνῶθησιντι]
 ἐκνήσῃ, κυρίως ἴκων τροπική. — αἰ γαλκίαι χοήζοντι] = αἰ γαλαὶ χοή-
 ζουσι καὶ. Παρομοίαι. δι' ἧς προσβάλλει τὴν Εὐνύην διὰ τὴν ἐκνήριον
 τῆς. κούει μὴ ἐπιπύρῃς τῆς γάλας. ἢ μὴ σπάσῃς ταύτῃ. — κινεῖ δὴ]
 = κινῶσθαι ντὶ. θήσασθαι] — πάλιν ταχέως. οὐμῖα = ἐμῖα = εὐμῖα. 36
 — ἀσπῆρας] — ὄσπῃρας = ἄβλια. — γιῶσῃρας] — ἀποκρινεῖσθαί. ὅπερ φέρεται
 κατ' ὄψιν καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ φερεῖ τὸ ἐμπερόνημα στίχ. 34). —
 ἀσπῆρας] — ὄσπῃρας — ὄσπῃρας καὶ.] — ὄσπῃρας ἀράνη καλὸν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ
 ἔτι καὶ εἰς τὸν Ἡέλιον, ὄσπῃρας ὄσπῃρας. — ἡ κελία] = ἡ κελία. κελία = κη-
 λία. ἀσπῆρας. — καταπύρῃρας] = πολὺ πύρῃρας. — ἐμπερόνημα = περὶ
 παρῆρας. — τῶν ἀσπῆρας] = τοῦ πύρῃρας. — ἰώσῃρας] γιν. τοῦ τιμῆματος = 37
 ἔστι πύρῃρας τοῦ καταπύρῃρας, ἀπὸ τοῦ ἰστού, δηλ. πύρῃρας τοῦ ἐκείνου
 ἔστι ἰστού (τοῦ) καταπύρῃρας, ἀπὸ τῶν ἰστών (τῶν ἀρχαίων) — μὴ ἰστού-
 ρας] ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ ὀμῆρας περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξέταξῃς, μὴ ἐρω-
 τῆς. ἰστού ἢ ἰστού ἢ συνταξῆς: κατέσθῃρας μῆρας (= μῆρας) καθαροῦ ἀρ-
 χαίου πῆρας ἢ ἰστού. Καθαροῦ ἀρχαίου τὸ κούδῃρας τι βαρύνου δέμα-
 ρας. — τοῦ ἰστού καὶ.] = εἰς τὴν καταπύρῃρας τοῦ προσέβηρας, ἐκινῶ-
 ντας. ἰστού καὶ τὴν ἰστού μου. — τοῦ καὶ ἰστού] δηλ. αὐτὸ εἶνε
 κελία. ἰστού καὶ τὴν ἰστού εἶνε ἰστού. — θήσασθαι] = κελία. 38
 — πῆρας πῆρας καὶ κελία καὶ ἰστού. — ἀσπῆρας = ἰστού περὶ τὴν
 κελία μου. — τῶν ἰστού] λέγει ταῦτα πρὸς τὸ τέκνον τῆς κελία ἰστού
 τὸ κελία μου τῆς. Πρὸς ἐκείνου δὲ τοῦ παιδὸς ἐπιφώνει. Μορμῶ
 δάκρυα ἰστού. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξικινεῖται κελία, λέγει δάκρυα καὶ.
 Ἀσπῆρας κελία Μορμῶ καὶ κελία καὶ τῆρας πρὸς ἐκείνου τῶν μῆ-
 ρων παιδίων. — φωνῆρας] ἰστού ἐτέρως κελία κελία. Ἡ Εὐνύη συν-
 ἔβηρας τὴν κελία τῆς. — τῶν ἰστού] — πῆρας = πῆρας τοῦ διακινῶσθαι τῶν.
 — ἰστού καὶ. — ἀσπῆρας. — ἰστού καὶ. εἰς τὴν ἰστού. — πῆρας καὶ
 πῆρας. — καὶ πῆρας ἀράρας. — ἰστού καὶ. οἱ ἐν τῇ ἰστού παραβάλλονται
 πρὸς μορμῶ καὶ διὰ τὸ κελία. — ἰστού] = εἰς ὄσπῃρας. — ἐρ ἀσπῆρας 39
 καὶ μεταξὺ τῶν ἀσπῆρας εἶνε. Δὲν λέγει ἀπῆρας. — ἡ ἰστού] ὁ
 ἰστού καὶ ὁ ἰστού. εἰς ὃν ὁ ἰστού τῶν ἀσπῆρας καὶ. — ἀσπῆρας
 καὶ. — ἰστού καὶ. — ἀσπῆρας] — κατὰ τὸν ἰστού τῶν ἀσπῆρας.
 ἰστού καὶ ἰστού καὶ διὰ τῆς πῆρας καὶ πῆρας τῶν καὶ διὰ
 τῶν περὶ τὸ κελία ἐπιφώνησθαι τῶν. — ἰστού καὶ. — ἰστού καὶ.
 τῶν ἰστού. Τὸ κελία λέγεται καὶ ἐπὶ ἰστού καὶ ἀσπῆρας. — ἀσπῆρας
 καὶ. — ἰστού καὶ. — ἀσπῆρας. — ἰστού καὶ. — ἀσπῆρας. — 40

- διαλοι]—ὅμοιοι, τοῦ αὐτοῦ ἡθους.—κακὰ παίγνια]—κακοὶ ἀπατεῶνες.
 Τὸ ἀφηρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου. Ἄλλοι συναπτοῦσι μετὰ τοῦ
 ἐπιστοδον ὡς σύστοιχον ἀντικείμε. —ὁποίας κακὰς ἀπάτας ἐπραττον. —
 αἰάντες θρινοί]—ὄλοισυκαὶ ἄγριαι, δηλ. ἀνωφελεῖς, ἀχρηστοί.—ἀδιστα
 ἡδίστη—φιλάττη.— Τί γενώμεθα:]—τί νὰ γίνωμεν, τί νὰ κάμωμεν.—
 τοὶ πολεμισταὶ ἵπποι] ἐνν. ἔρχονται. Οἱ ἵπποι εἶχον πολεμικὴν σκευὴν,
 ἀλλ' ἦσαν προωρισμένοι διὰ τοὺς χάριν τῆς ἐορτῆς ἵππικου ἀγῶνας
 (τὰ πολεμιστήρια).— Ἡ Πραξινοῆ ἰδοῦσα τοὺς ἵππους φοβεῖται,
 συνιστᾷ δὲ προσοχὴν καὶ εἰς τὴν Εὐνόην.— ἀνερ φίλε] ἀποτείνε-
 ται πρὸς τινα ἵπποκόμον.— ὁ πυρρός]— ὁ ξανθός, ὁ κόκκι-
 νος ἵππος, βλάγκος, — κυνοθαροῆ]— τολμηρὸς (κυρίως θρασύς,
 ἀναιδής, ὡς ὁ κύων).— διαχρωῶμαι]—διαφθείρω, καταστρέφω.—ὠνά-
 θην μενάλως] ἀόρ. τοῦ ὀνήθημι, κυρίως—πολὺ ὠφελήθην, εὐχαριστή-
 θην, ἐπομένως: τί καλὰ! ἦ κατὰ καλὰ! δόξα σοι ὁ Θεός.— εἰς χρω-
 ραν]—εἰς τὴν θέσιν των.— δεδοίκω]—δέδοικα.— εἰμορρεῖ]—ἐπέρχεται
 ὡς χεῖμαρρος.— ξε αὐλᾶς] ἐνν. ἔρχη. Ταῦτα λέγει πρὸς γραῖαν ἐκ τῶν
 ἀνακτόρων ἐρχομένην.— ἐγὼν]—ἐγώγε—μάλιστα.—
 55 πειρώμενοι]—δοκιμάζοντες, προσπαθοῦντες, πρβλ. ῥωτῶντας πάει
 ῖς τὴν Πόλι κανεῖς.— θεσπίξασα]—θεσπίσασα—δοῦσα, εἰποῦσα χρη-
 σιμοῦς (δηλ. ἀσαφῆ πράγματα).— ἴσαντι]—ἴσασι. Παροιματικὴ ἔκφρα-
 σις.— καὶ ὡς]—καὶ πῶς.— ἠράγειο]—ἔλαβε σύζυγον. Ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ
 ἡ Ἥρα δὲν ἠθέλην αὐτόν, κρύβος σφοδρὸν ποιήσας καὶ λαθῶν μορφήν
 κόκκυγος κατέφυγεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς διὰ τὸ κρύβος. Ἡ Ἥρα ἐδέ-
 χθη τὸ πτηνὸν ἐξ οἴκου. Μεταμορφωθέντος δὲ πάλιν ἐκείνου εἰς τὸ
 κατὰ φύσιν ἦλθον εἰς γάμον. Ἡ ἔννοια:] γνωρίζουσι καὶ τὰ ἀπό-
 65 κρυφα μυστικά τοῦ Διὸς.— θᾶσαι]—θέασαι— παρατήρησον.—
 θεσπέσιος]—ἀνέκφραστος, ἀπειρος.— Ἡ Εὐτυχίς εἶνε θεραπευαίνις τῆς
 Γοργούς.— πότεχ' αὐτᾶ]—πρόσεχε αὐτῇ—μὴ τὴν ἀφίνης ἀπὸ τὰ μά-
 τια σου.— ἀποῖξ]—σφιγκτά.— ἔχεν]—ἔχου—κρατηοῦ, κρατήγῳ.—
 τὸ θερίστριον]—τὸ θερινὸν φόρεμα, τὸ καλοκαιρινὸ μου. Ἐννοεῖται ἡ
 περονατρίς καὶ οὐχὶ τὸ ἀμπέχονον (στίχ. 78).— πῶτ τῷ Διὸς]—πρὸς
 τοῦ Διὸς—δι' ὄνομα τοῦ Διὸς.— Ταῦτα λέγει ἐν ὀργῇ πρὸς συνωθού-
 μενον πλησίον τῆς ἀγνωστον κύριον.
 εἰ γένοιω] ὑποθ. πρότασις—εἰάν θέλῃς νὰ γείνης, πρόσεχε, δηλ. δυ-
 στυχία σου ἀν δὲν προσέξῃς τὸ ἀμ. Ἄπειλή, κακῶς δὲ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν
 ὡς εὐχὴν.— ἐπ' ἐμῖν]—ἐπ. ἐμοί, ἐνν. ἐστί.— ἄθροος]—ἄθροος—ἄθροος
 70 —πυκνός.— ἐν καλῶ] ἐνν. τόπῳ—ἐν ἀσφαλείᾳ.— κείς ὥρας κήπειτα
 —καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔτος, δηλ. καὶ τώρα, καὶ ἔπειτα, ἐπομ. εἰς αἰῶνα
 75 τὸν ἅπαντα, ἄλλοι ἐρμηνεύουσι καὶ τοῦ χρόνου (ἐς νέωτα) καὶ ἔπειτα.
 —περιστέλλω]—φροντιζῶ, προστατεύω.— χρηστοῦ κλ.) ἀναφώνησις
 συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ: τὸν χρηστὸν καὶ οἰκτιρόμονα ἄνδρα! (πρβλ.
 τὸν καυμένον!)— τί χρηστὸς καὶ οἰκτ. ἄνθρωπος.— φλίβεται]—θλίβε-
 ται—πιέζεται.— αἶμι]—πρὸς χάριν μας.— βιάζεν]—ἀνοίγει δίοδον διὰ
 τῆς βίας, ὠθοῦσα διὰ τῶν ἀγκῶνων τοὺς ἀνθισταμένους.— ἐνδοὶ πᾶσαι]
 εἰσίν. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσφαλιζομένων, προσελθοῦσα ἀπὸ τῶν γάμων.
 Αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσποιοῦνται ὅτι δὲν θέλουσι γὰ τὴν ἀφήσων.

εἰς τὸν γαιόβρον. Ἐκείνος κατορθώνει νὰ τὴν κλείσῃ μαζί τοῦ χωρῆζον
αὐτῆν ἀπὸ τὰς συντρόφους τῆς, καὶ ἐν τῷ εἰς ἐν τῶν φίλων τοῦ φυ-
λάττει εἰς τὴν θύραν, ἐξέλλει τὴν περιχαρῆ ἀναφώνησιν «ὄλαι εἶνε
μέσσω δηλ. «ὄλαι εἶναι περὶ ὧν ἐνδιαφέρομαι». — τότ' αὖτε] — πρόσθε.
Ἄμετάδετον — τὰ ποικίλα] — τὰ ὄρασμα τὰ ποικιλιμένα διὰ διαφό-
ρων κεντημάτων, τὰ κεντήματα, χειροτεχνήματα. φουσίς] — φήσεις.
— τεχνήματα] — προϊόντα τέχνης, ἔργα.

Ἄθωαία] ἐπιχειτεία τὴν Ἐργάνην Ἀθηνῶν. — σφ'] — σφε — αὐ- 80
τής — δουλο] — ἐργάταις, ὑφάντριαι. — γραμίματα] — ζωγραφήματα,
σχέδια (τὰ μονεῖλα). — ἔργουται] — ἐξωγράφουσαν. — δουάκαντι] — ἐσπί-
κασι — ἴστανται. — ἐνδωπῶντι] — ἐνδονόσοι: — περιστροφονται, κινούνται. —
φωτῷ] — πατρός: — ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος. — δουάκος] — τὸ χροῶδες 85
γένειον τὸ φρέμιον τὸ πρῶτον εἰς τὰς παρελάς τῶν νέων, τὸ πρῶτον
γένειον. — ἀπὸ κροαίφου καταβύλλω] — ἐκβάλλον ἕλω ἀπὸ τοῦς
κροαίφους, δηλ. ἐκ τῶν παρελάων. — ὁ κήρ] — ὅς καὶ ἐν. — ὄσταντοι]
— ἄλλοι, κακαίμο ρες. Ἄγνωστος κύριος μὴ ἀνεχόμενος τὴν φλόρον
περιέροισιν τῶν ἐπιτημῶν αὐτῆς. — ἀνόντα] — ἀνήντα — ἀτελευτήτως.
καυάλλω] — φλυαροῦ. — προυόνης] λαλιότατα πτηνά. ἐκ τούτου ἡ παροι-
μία τρυφῶνος λαλιότατος, πρόβλ. τὸ ἡμέτερον κερκαλίξες. — ἐκκαι-
εστῆντι] — ἐκκαιεσοῦσι: — ἐκκαιεσοῦσι (τοῦ ἐκκαιεῖν) — ἢ διαφθείρουσιν
(ἔξω ἀδερφῶ) ὄλαι (ταῦτα) μὲ τὸ πλατὺ σῶμα των (διὰ τὸ πλατύνειν τὴν
φωνὴν τῷ αὐτῷ τὰ πλαίστα χρωμέναις κατὰ τὸν Ἑρμογένην). Ταῦτα λέγει
πρὸς τοῦς κερκαίτας ἔνοους. Ἡ ἔνοια: δὲν ἢ μὲς ἀφήσουν νὰ εὐχαρι-
στηθῶμεν με τὰ πλά-πλά-πλά-των. — μῶ] ἐπιφώνημα ἀρνακτικῆς] —
μαῦ. — τί δὲ τίς] — τί δὲ σοὶ (ἔσσι) — τί σὲ μέλει ἐσέ. — κωτίλοι] — φλό-
αροι. — οἰμῆς] — ἔομέν. — πασιμῆντι.] — ἀπ' οὗ ἀποκτικῆς, ἀρκατικῆς,
διάτασσε, δηλ. τὰς δεύλας σου νὰ διατάτῃς. — ἀδομαι] — κῶμαι. — 90
ἀνωπῶν] — ἀνέκασθεν, ἐκ καταγογγῆς. Τὰς Συρακοῦσας ἐπίσειεν ὁ Κο-
ρίνθιος Ἀρχίας. Ὁ Βαλλερεφῶν ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου
Γλαύκου, ὀνομαστός, διότι ἐφόρευσε τὴν χίμαραν. — ἢ φησὶ] εὐκτ.
τοῦ ἔφην: εἶθε νὰ μὴ γεννηθῆ. — Μελιτώδες.] — ὁ Περσαρόν. Ὀνο-
μάζεται Μελιτώδες, διότι προσέφερον εἰς αὐτὴν γλυκίσματα ἐν μέλι-
τος. — κραιώδες ἀμῶν] — κύριος ἡμῶν. — πλὴν ἑνός] δηλ. τοῦ βασιλέως 95
Πτολεμαίου. — οὐκ ἀισγῶ] — δὲν φροντίζω, δὲν σὲ συλλογίζομαι. — μὴ
ἀπομαίση.] τὸ μὴ ἀπαγορευτικόν. — κωνῆντι] — κενήν, ἐνν. χόιναια. —
χοίνας] — μέτρον σίτου καὶ ἐν γένει ξηρῶν καρπῶν: ἀπομαίσομαι χοίνας —
ἰσάζω τὴν χοίνια ἀμῶν τὸ πλεον τοῦ σίτου μὲ τὸ ἀπῆματρον (μὲ
τὴν κῶραν). Ἡ ἐξηγήσις: μὴ μοῦ ἰσάζῃς, μὴ μοῦ κόψῃς (μὲ τὴν
κῶραν) τὴν κενήν χοίνια, δηλ. ἀφικέ τὴν κενήν. Δὲν μὲ μέλει (δίδω
δὲν εἶμαι δεύλη σου), δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην. Παροιμία προσεβόσα ἐκ
τῆς διακομῆς τῶν σίτου εἰς τοῦς δεύλους, κατ' ἦν σὲ ἐπιστάται ἐν κερ-
δασοπάσας δὲν ἐπλήρου ἐντελῶς τὴν χοίνια δηλοῖ δὲ ἀδιαφορίαν, πρόβλ.
νὰ μοῦ κόψῃς τὸ γὰρ νὰ ξεραθεῖν τὰ πράξα (τὰ ὅποια δὲν ἔχω). —
οὐκ] δοτ. τοῦ κρέπου — ἐν σιωπῇ (ἔσσι) — σιωπήσων. — πολυβόδης] — ὁ
πολλὰ εὐδῶς, ὁ πολυπειρος. Τίς εἶνε ἡ ποιητρία αὐτῆ ἀδελφον. — τῶν
ἀνεκταῶν ἀρκατικῶν] — ἐλάττα τὸ βουδέιον ἐν τῷ Ἰαλίμῳ. Ἰαλίμος πέν-

ἦμος φῶγ, (ἐπὶ τῇ θανάτῳ βαθείᾳ τοῦ Ἀδωνίδος), ἠρήνος, μοιρολόγι.
Περὶ τῆς συντάξεως πρὸς. νικῶν Ὀλύμπια — ἠθηγεῖται] = φηγέζεται
= ἡ ἀΨα, — διαθοῦνται] = κάμνει τὰ τεκνίσματά της, λαμβάνει τὴν
στάσιν της ἕνα ἄσπ, ἐσομάζεται.

Γυνὴ αἰοῖδος

100 Οἱ Γαῖοι καὶ τὸ Ἰθάλιον εἶνε πόλεις τῆς Κύπρου, ἦτις φαίνεται
ὅτι μετέδωκαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαν
ἐξ ἀνατολῆς. Ὁ δὲ Ἐρως εἶνε ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ Δρέπανον
ἀκρωτήριον, ὀνομασθὲν διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Ἐρουίνης,
Ἀφροδίτης, — χρυσῆ παῖδουσα] χαρακτηρισμὸς ἐμπνευσθεῖς ἐκ τοῦ
Ἑλληνικοῦ χρυσῆ Ἀφροδίτη, — οἶον] θεομαστικὸν = ὄρειον, πόσον
ὄρειον, — τοῖ] = σοῖ, μαλακαῖ] διὰ τὸ μαλακὸν καὶ ἐλαφρὸν βράδιον.
Ἦσαι αἱ θεότητες τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἔαρος, — κά-
διστα] = βράδιστα] = ὄραδύταται, διὰ τὸ προσδοκώμενον ἀγαθόν (διότι
ἐκάστη ὥρα ἔχει τὰ καλά της). — Λιουαῖα] ἐκ τῆς Λιουίνης τῆς μητρὸς
της — ὡς αἰθῶς] ἐνν. ἐστὶ — ὡς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι. — Ἡ Βερονίκη
ἦτο σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος καὶ μήτηρ τοῦ Πτολεμαίου
τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ συζύγου αὐτοῦ Ἀρσινόης. Ἐἰς
ταύτην ὁ υἱὸς τῆς Πτολεμαίας ἀνίγειρε ναὸν (πρὸς. στίχ. 47). — ἀ-
βροαῖα] ἡ τροπὴ τῶν θεῶν.

110 Βερονικεῖα] = τῆς Βερονίκης, ἀιτάλλια] = περιποιεῖται. — ἀπῶρα]
= ἀπῶρα, ἐπωρεῖα, ἐπέσχειται, διὰ τοῦ ὅσα κλ. = ὄρους ἄκος] =
ἀκρόδουρα, ἐπωροφόρα δένδρα, — ἠρόουσι] = φέρουσι, — ἠταῖοι,] = τρυ-
φεροί, — κῆποι] = κήποι, — ἀνήη καλούμενα κήποι. Κατὰ τῆς ἐορτῆς
τοῦ Ἀδωνίδος αἱ γυναῖκες ἐξέλιπον κάμιστρα, ἐν αἷς εἶχον σπεῖρη
ἀνήη ταχέως ἀναπτυσσόμενα καὶ ταχέως πίπτοντα, σύμβολα τῆς ρα-
χύτητος τῆς ζωῆς. Οἱ σποροὶ οὗτοι τῶν ἀνθέων ἐκαλοῦντο κήποι τοῦ
Ἀδωνίδος — τεφρολαμῖνοί] = ἐπιμελῶς διατηρημένοι, καλλιερρημέ-
νοι — παλαίσκος = καλαθίσκος — ἀλάφιστοον] μικρὸν δοχεῖον ἐπι-
μηκες μὲ στενὸν λαμῖνὸν δι' ἀρώματα, μοιροδοχεῖον. Σηρῖον αἰθῶν]
γεν. τοῦ περιεχομένου = πλήρη μύρου τῆς Συρίας, ἣς ὀνομασθὲν ἦτο
τὸ τῆλινον μύρον καλούμενον οὕτω ἐκ τοῦ φυτοῦ, ἐξ οὗ κατασκευάζετο.

116 Εἶδατα κλ.] ἡ σύνταξις : ὅσα εἶδατα γυν. πονέονται ἐπὶ πλαθῆνῳ
= ὅσα τε (πονέονται) ἀπὸ μέλιτος τὰ τ' (πονέονται) ὀπθῶσι] ἐν ἐλαίῳ
πάντα (ταῦτα) παρεστὴν αὐτῷ τῆδε πεποιητὰ καὶ ἄρπαστὰ (κατη-
γοροῦμι). — εἶδατα] = πλαθῶντες πέμματα, γλυκίσματα. — πλαθῆνον(το)
= πλατεῖα σανίς, ἐφ' ἣς πλατῶνται αἱ γυναῖκες, τὸ πλαστήριον, —
ἀνθεα] = χυμοὺς ἀνθέων, — μίστριστα] = μίστριστα μινθῶσι, — μαλαρόφ =
ἐλεύρω, — πεποιητὰ καὶ ἄρπαστὰ] = αἱετὰ γήματα (μορφῆς) πεποιητὰ καὶ
ζήτων (τετραπύδων). — κίαις = σπέρμ, ἰδίᾳ ἐκ κλημάτων ἢ ἄλλων σποτῶν
διὰ σκῆθ, κίβουσι. Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἀδωνὶς ἀνεπαύοντο ὑπὸ σκῆθ.
120 — ἰοθῶντες] δικατάληκτον ἄπ. βροῦσσαι = κατὰφορτῶν — ἀρηθῶν] τὸ
γνώστον φυτὸν, — ὀδιανῶν] = δέδιαντα, τοῦ δέδιου, κίλιω, — ἦτι κῆ-
ρο] = πεκιδὸν ἀκόμη, μικροὶ ἀκόμη — κῆροισα] = κῆροισα, — βαροπαῖα]

ται ὑπερπέτονται. — ἔρωτας] δηλ. εἰδωλα ἐρώτων παρεμβεβλημένα μεταξὺ τῶν κλάδων καὶ φανόμενα ὅτι πετώσι μὲ τὰς νέας πτέρυγας των. — ἀηδονιδῆες] = ἀηδονίδαι· = τὰ μικρὰ τῆς ἀηδόνος. — ἀεθομενάη κωφεμένων. — ὄλος = κλάδος. — ἢ ἔβενος] = τί ἔβενος. Αναφέρεται εἰς τὰ διάφορα ἀνάγλυφα τὰ ἐκτεταγμένα πρὸς διακόσμησιν τῆς κλίνης. — αἰετοί] οἱ αἰετοὶ οἱ φέροντες τὸν Ἰανουάριον ἐκρηγόμενον ὡς ὑποστηρίγματα τῆς κλίνης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνίδος. Τοῦτο δακνύει τὸ ἐν στίχ. 125 ἄνω.

Ἡ Μελίττος ἦτο ὀνομαστή διὰ τὴν περὶ τὴν ὑφαντικὴν ἱκανότητά των γυναικῶν τῆς. ἢ δὲ Σάμος διὰ τὰ καλὰ αὐτῆς ἔρια. Ἡ ἔννοια λοιπὸν αὐτῆ· αἱ γυναῖκες τῆς Μελίττου καὶ ἡ ποιήν τὰς Σάμου καὶ εἶπονται «ἢ κλίνη ἢ στρωθεῖσα διὰ τὸν Ἄδωνιν εἶνε ἰδική μας» δηλ. ἢ στρωμνὴ αὐτῆς κατασκευασθῆ, ἐκ Σαμίου ἐρίου διὰ τῆς τέχνης Μελιτσίαν ὑφαντῶν. — ἀυά = ἡμετέρα. Κατήγοροῦμενον. — τὰν μὲν-τὰν δὲ] ἐνν. κλίνην = τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης (μὰς εὐσης) — ἐκείνη δὲ — περὶ] ἐπιρρηματικῶς = περὶ· — χεῖλα πυροῦ] = τὰ χεῖλα του εἶνε ἐκνήα. δηλ. καλύπτονται ἀπὸ ἐκνήας τρίχας, οἷα εἶναι αἱ πρῶται τρίχες, δηλ. ἐκ ἀπὸ τρίχας ἀνεπτυγμένας καὶ κενώσας κατὰ τὸ φίλημα, ἀλλ' ἀπὸ ἐκνήων γενῶδι, ἀπὸ βουλον (στίχ. 85). — αἰθεῖν] = ἡθῆν = ἀπὸ πρῶτας, κῆρον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῆ ὁ θάνατος τοῦ Ἀδωνίδος. — ἀμα ἄρσοσ] = μαζὶ μὲ τὴν πρῶτην βρῆσον. — ἀώνη] = ἡδόν. — ἡῶν = παραλία. — πύοντα] = τὰ ὅποια πύουσι, δηλ. θίπτουσι μετὰ ἐλαφροῦ ἤχου τοὺς ἀφροῦ των. Θανμασία μεταφορὰ ἀπὸ πύου-τος ἀνθεώπου. — σφραῖ] = οἱ ἀστράγαλοι — κόλιπος] ἢ πτυχὴ τοῦ γυναικείου φορέματος ἢ σχηματιζομένη ἄνωθεν τῆς ζώνης κατὰ τὸ στήθος. — ἀκίσα] = χαλκρωτάκι. ἀκίσαται· νὰ πέσῃ (ὥστε νὰ μείνῃ τὸ στήθος γυμνόν). — λινοῦδαι = δὲυφῶντος φθῆς = θήρηου, ὅστις περιέχε-ται ἐν τοῖς στίχοις 136—144. — φασί] = φασί. — βασημάνιος] = βαρομήνιος = ὁ βαρὸς τὴν ἐργίην, ὁ ὑπερβολικὴν ὀργὴν ἔχων. — νεοά-μοσ] = ὁ ἐντμήτερος. — εἰκασι = εἰκοσι. Μεταχειρίζεται στρογγύλον ἐριθεῖν ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ 19 (Ὑ. εἰδ. 24, 446).

Ἠρόρος] ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. — ἀατῖθα] ὁ Περσί-θους καὶ ὁ Δούξ (Ὑ. Α. 262). — Λερκαλιωνῆς] = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λερκαλιῶνος, ὁ Ἐλλαν, ὁ Ἀρκαδιῶν καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν. — ἄκου] εὐδέ-τερον = κί κορυφαί, τὸ ἄνω, οἱ ἐξοχώτατοι. — Ἄρως Πελασγῶ] = τοῦ Πελασγικοῦ Ἄρως, δηλ. τῶν Ἀργείων — ἰλαθ] = ἔλθε = γε-νοῦ ἔλαος, εὐμενῆς. Εὐχρηστον μόνον κατὰ προστακτικὴν. — εἰ νέουτα] = αἰεὶ νέον ἔτος, καὶ τοῦ χρόνου. — εἰθναῖσος] = αἶθε νὰ εἶσαι εὐθυ-μος, εὐμενῆς εἰς ἡμᾶς. — ἢ θήγισα] = ἢ γυνή. Ἡ ἔννοια γυναικός ἐστὶν σαφέστερον. Ἐπικαιὸς τῶν γυναικῶν. — δέβια] ἐνν. ἐστὶν ἢ αἰετός — δωῖ] = εἶπε, εἶπε, εἶπε. — ἰασι] = εἶπε. — ὄς] = εἶπε. — ἔσθαι] ἐστὶν εἶναι. — ἀναιστος] = ἀπροσημύτιστος. — ἔσος ἄπαι] = ἔλος εἶδε, εἶδε μοναχῶ, δύστροπος. — πευῶντι] = πευῶντι = ἔταν πεινῶ δέ. — μηδὲν πο-τὸν θῆς] = μηδὲ προσέβης (αὐτῶν) = μηδὲ νὰ τὸν πληγείσῃς. — Ἄδων] = Ἄδων. — ἀφικαι] = ἡθῆς — εἰ χαίροντες] δηλ. ἐπὶ τῇ ἀκίσει του.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΓΟΡΓΩ

Μέσα εἶνε ἡ Πραξινοῆ :

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἀγαπητὴ Γοργώ, μετὰ πόσον πολὺν χρόνον (ἔχεις ἔλθῃ). Μέσα (εἶμαι). Θαῦμα εἶνε ὅτι καὶ τῶρα ἦλθες. Φέρε κάθισμα, Εὐνόη, διὰ αὐτήν. Βάλε ἐπάνω καὶ προσκεφάλαιον.

ΓΟΡΓΩ

Ὠραιότατα εἶνε (ἔτσι).

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Κάθισε.

ΓΟΡΓΩ

5 Ὡ τῆς ἀνοησίας μου. Μετὰ δυσκολίας σὰς ἐσώθην, Πραξινοῆ, ἐκ τοῦ πολλοῦ μὲν ὄγλου, τῶν πολλῶν δὲ τεθρίππων. Παντοῦ κρηπίδοφόροι, παντοῦ γλαμυδοφόροι ἄνδρες· ἡ ὁδὸς δὲ εἶνε ἀτελεύτητος. Σὺ δὲ μὰς κατοικεῖς πολὺ μακρὰν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

10 Αὐτὰ τὰ ἔκαμεν ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος· ἔλθων εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἔπιασε τρυπάν, ὄχι οἰκίαν, ἵνα μὴ εἴμεθα γείτονες, πρὸς ἀλλήλας, διὰ φιλονικίαν, ζηλότυπον κακόν, πάντοτε ὁ ἴδιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγῃς, ἀγαπητὴ, διὰ τὸν ἄνδρα σου τὸν Δίνωνα τοιαῦτα παρὲντος τοῦ μικροῦ. Κύτταξε, γύναι, πῶς σὲ προσβλέπει. Ἔχε θάρρος Ζωπορίων, ἀγαπητόν μὰς τέκνον· δὲν ἔννοσέ τὸν μπαμπά σου.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἔννοσέ τὸ βρέφος, καὶ μὰ τὴν Δέσποιναν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ὁ μπαμπάς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

15 Ὁ μπαμπάς ὅμως ἐκεῖνος πρὸ πολλοῦ — λέγομεν δὲ βεβαίως ὅλα πρὸ πολλοῦ — ἐν ᾧ ἤθελε γὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ μίαν σκιηὴν (μαγαζεῖον) νίτρον καὶ κοκκινάδι, ἦλθε φέρων εἰς ἡμᾶς ἄλας, ἀνὴρ δεκά τριῶν πήχων.

ΓΟΡΓΩ

20 Καὶ ὁ ἴδιός μου ὁ Διοκλείδης τὸ ἴδιον εἶνε, καταστροφὴ τοῦ χρηματός ἀπὸ ἐπτά δραχμῶν ἠγόρασε χιμῆς πέντε πόκους ἐρίων, σκυλόμαλλα, ἀπωμαδῆματα παλαιῶν δερματίνων σάκκων, ἐντελῶς ἀκαθα-

σίαν, ἐργασίαν ἐπὶ ἐργασίας. Ἄλλ' ἔλα λάβε τὸ ἐπανωφόριόν σου καὶ τὸ φόρεμά σου. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς (τὰ ἀνάκτορα) τοῦ βασιλέως τοῦ πλουσίου Πτολεμαίου ἵνα ἴδωμεν τὸν Ἄδωνιν. Ἀκούω ὅτι ἡ βασίλισσα παρασκευάζει πολὺ ὄφαιον θέαμα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Εἰς τοῦ πλουσίου ἔλα εἶνε πλούσια.

ΓΟΡΓΩ

Ἄπ' ὅσα εἶδες, ἀπὸ ταῦτα δύνασαι νὰ εἶπης, ἅψ' οὐ τὰ ἴδης, εἰς 25
τὸν μὴ ἴδόντα. Καίρως ἴσως εἶνε νὰ πηγαίνωμεν.

ΓΟΡΓΩ

Εἰς τοὺς ἀργούς εἶνε πάντοτε ἑορτή. Εὐδότη, παίρνε τὴν λεκάνην τοῦ ἀπονίμματος καὶ ἐδῶ, ὀκνηρά, φέρε αὐτὴν ἄλιν. Αἱ γαλαὶ ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ κοιμῶνται μαλακῶς. Κινήσου λοιπόν, φέρε τάχιστα ὕδωρ. Ὑδατος πρότερον εἶνε ἀνάγκη. Αὕτη δὲ φέρει σάπωνα. Δὸς 30
(μοι αὐτόν) μ' ἔλα ταῦτα. Μὴ χύνης, ἄπληστε, πάρα πολὺ ὕδωρ. Ἀθλία, διατί βρέχεις τὸ ὑποκαμισάκι μου; Παῦε. Ὅπως ἐφάνη καλὸν εἰς τοὺς θεούς, οὕτως ἔχω νικθῆ. Ἡ κλεῖς τοῦ μεγάλου κιβωτίου ποῦ εἶνε : φέρε αὐτὴν ἐδῶ.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόη, πολὺ σοῦ πηγαίνει τοῦτο τὸ πολυπτυχον φέρεμα. Λέγε 35
μοι, πόσον σοῦ ἐκόστισεν ἕως ὅτου κατεδιδάσθη ἀπὸ τὸν ἀργαλεῖόν;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μὴ ἐρωτᾷς, Γοργώ. Μοῦ ἐκόστισε μινὰς καθαροῦ ἀργυρίου περισσοτέρας ἀπὸ δύο. Εἰς τὴν κατασκευὴν του δὲ καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ τὴν γνώμην σου ἀπέδω βεβαίως τοῦτο.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἶπης. Φέρε μου τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ θέε 40
περὶ τὴν κεφαλὴν μου τὸν πῖλόν μου ὅπως πρέπει. Δὲν θὰ σὲ πάρω μαζί μου, ὦ τέκνον. Ἡ Μομόλα. Λαγκάνει ὁ ἵππος. Δάκρυε ὅσον θέλεις, χλωδὸς δὲ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνης σύ. Ἄς πηγαίνωμεν. Φρυγία, λαβοῦσα τὸν μικρὸν παιζέ του, κάλεσον μέσα τὴν κύνα, τὴν αὐλόθυραν κλείσον καλῶς... ὦ θεοί, πόσος ὄχλος! Καὶ πῶς ἀράγε πρέπει νὰ περάσωμεν τὸ κακὸν τοῦτο; Μύρμηκες εἶνε ἀναρίθμητοι καὶ ἀμέτρητοι. 45
Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔχουν προχθῆ ὑπὸ σοῦ, ὦ Πτολεμαεῖ, ἅψ' ὅτου εἶ

πατήρ εὐρίσκαται μεταξὺ τῶν ἀθηνάων. Οὐδεὶς κακοποιὸς βλάβηται τὸν
 50 ὀδύπτερον πλησιάζων κροφίαις ὡς αἱ Αἰγύπτιοι, ὅποιους δόλοισι μετα-
 χειρίζοντο πρόπερον ἄνδρες κληρομένοι ἀπὸ ἀπάτης ἄμμοιοι πρὸς ἀλλή-
 λους, καὶ κίβητες, ὅλοι ἀνομοκταί, Φιλότητ' Ἰοργῶ, τί γὰρ γαίνομαι
 55 ὄϊ πολέμοισι ἵπποι τοῦ βασιλείου. Ἀγαπήτε κῆρα (πρόταχε) μὴ
 με πατήσης. Οὐδὲς ἐσχηκόη, ὁ βάνιδος (ὁ βλάγκος). Ἰδὲ πόσον κῆρα
 εἶνε. Τάλμησ' Ἐβνὴν, δὲν ὄλ' φύγῃ· ὄλ' καταστρέψῃ τὸν ὀδιγγούτα
 αὐτὸν. Τί καλῶ, διότι τὸ βρόφος μου μέλει μέσον.

ΓΟΡΓΩ

Ἔχε θάρρος, Πραξίνῃ, καὶ ἔχουεν μείνη γῆνι σπασθεν, αὐτοὶ δὲ
 ἐπύγχι εἰς τὴν ὕδαν τῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Καὶ μὴν μου πλέον ἀρχίζω γὰρ ἐπιέρχουσαι. Τὸν ὄππεν καὶ τὸν ὄπ-
 χρον ὄππεν πρὸ πάντων φοδοῦμαι ἀπὸ παιδίου. Ἄς σπείδωμεν Ὀχλῶς
 πάλος πρέχει· ὀπισθὲν μιν.

ΓΟΡΓΩ

Ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ὦ μῆτες

ΓΡΑΥΣ

Μάλιστα, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶνε εὐχελὸν γὰρ περᾶσθ' ἐγὼ.

ΓΡΑΥΣ

Εἰς τὴν Τροίαν προσπαθούμετες ἦλθεν οἱ Ἕλληνας θροισίματα, κέ-
 ραι μου. Διὰ τῆς προσπαθείας βεβαίως ὄλ' ἐκτελοῦνται.

ΓΟΡΓΩ

Ἢ γυναικὶ ἀπῆλθεν εἰσοδοσὶ χαρῆμοσ'.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Αἱ γυναικὲς τὰ γυναιζέουσι ὄλ' καὶ πῶς ὁ Ζεὺς τὴν Προνέπτοιε
 γυνάϊν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξίνῃσ' Ἰοργῶ, πᾶσον πλῆθος εἶνε περὶ τὰς ὕδας.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἀπείρον Ἰοργῶ, ὄλ' τὴν γαίρ' σπασθὲς ἐμὲ· λαοὶ δὲ κίβησ' Ἐβνὴν,
 τὴν γαίρ' τῆς Ἰουτυχίδος. Πρόταχε εἰς αὐτὴν, μῆτις κατὰ τι πλῆθος.

θῆς. Ὅλοι συγχρόνως ἀς εἰσέλθωμεν. Σφιγχά κρατήγῳ, Εὐνόῳ, ἀπὸ
 ἡμῶν. Ὅχι ἡ δυστυχῆς, εἰς δύο τὸ καλοκαιρινὸν μου τὴν ῥα ἔχει σφισσῆ,
 Γοργῶ. Δὲ ἄνομα τοῦ Διὸς, ἐν ἱερίῃς γὰ εἶσαι ἐθελήμιον, ἢ ζήλοισπε
 πρόσεχε τὸ ἐπιανοφορίον μου.

ΞΕΝΟΣ

Δὲν ἐξαρτάται μὲν ἀπὸ ἐμῆ, ἀλλ' ἡμῶν ἢ προσέειπῃ

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ὅχλος πόντος, σφισσῆται ὅταν χόρτος.

ΞΕΝΟΣ

Ἐχε θάρρος γόνα. Ἐν καλῇ ἡέσε, εἰμεθα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Καὶ πῶρον καὶ ἔπειτα ἀντιπρὸς ἐν τῶν ἀνοσῶν, ἐν καλῇ καταστά-
 σει εἶθε γὰ εἶσαι, διότι καὶ προσταθεῖς. Τὸν χειρότερον καὶ οὐκαταμιον
 ἀνθρωπῶν. Πέσειται πρὸς γόνα μῆς Εὐνόῳ. Ἐμπρός, ἢ δούλῃ σὺ
 ἄνομα διὰ τῆς βίας διόσων. Ὁραίστατα. Μίση (εἶνε) ἄλαιο, εἶπεν ὁ
 ἀποκαίσει τὴν νόμισαν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξίνοη, προσέειπε εἶδη. Τὴν χειρότερον καὶ πρῶτον παρασηρη-
 ρῶν, πρὸς κατὰ καὶ ὁσπερ ἔστιν. Ἐν νόμισῃ, ὅτι εἶνε ἔσται πύλης
 τῶν θείων.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Δύσπορος Ἀθῆνα, πρὸς τὸν ἄλλοι τὰ ἐπιπρόσθετον, ποιοῦ ἱεροῦται.
 Ἐπιπρόσθετον τὰ πύλαι, ὁσπερ ἔστιν. Ὅταν ἀντιπρὸς σφισσῆται καὶ
 σφισσῆται ἀντιπρὸς σφισσῆται, ὅχι σφισσῆται, ὅχι ἀνοσῶμεθα. Σφισσῶν τῶ
 ἄλλο πρῶτον καὶ ὁ σφισσῶν. Ἀπὸ τῶν πρῶτον ἀνοσῶμεθα, κατακατα-
 ἐπὶ τῆς ἀνοσῶμε καλῆς, ἐκὼν καὶ ἀπὸ τῶν πρῶτον, τῶν τῶ
 πρῶτον γόνα. Ἐπειτα ὁ ποιοῦ ἀνοσῶμεθα, ὁσπερ καὶ ἐν τῇ Ἀθῆνα
 ἀνοσῶμεθα.

ἌΛΛΟΣ ΞΕΝΟΣ

Προσέειπε, ἔπειτα ἀντιπρὸς σφισσῆται, τῶν ὅλων. Ἐν κατὰ
 σφισσῆται, ὅχι με τὸ πρῶτον σφισσῆται.

ΓΟΡΓΩ

Μπῆ, πῶρον (καὶ ἄλλοι) ὁ ἀνοσῶμεθα, τὴν δὲ σφισσῶμεθα, ὁσπερ ἔστιν.
 εἶμεθα ἄλλοι, ἢ τὸ ἀνοσῶμεθα, ὁσπερ ἔστιν. Σφισσῶμεθα, ὁσπερ ἔστιν.
 Ἐν γόνα, καὶ τῶν εἶμεθα. Κατὰ τῶν ἐν κατὰ τῶν, ὁσπερ ἔστιν.
 Βαλλεραφόντης, Πελοποννησιακῶν ἐπιπρόσθετον. Ἐπιπρόσθετον, δὲ, ὁσπερ ἔστιν.

εἰς τοὺς Δωριεῖς νὰ δωρῖζωσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

95 Ἐῖθε νὰ μὴ γεννηθῆ, ὦ Περσεφόνη, ἐκείνος, ὅστις ἤθελεν εἶνε κύριος ἡμῶν, ἐκτός ἐνός. Δὲν σὲ συλλογίζομαι. Μὴ μοῦ ἐσάσῃς (μὲ τὸ ἀπόμακτρον) τὴν κενὴν χρόνικα.

ΓΟΡΓΩ

Σιωπῆ, Πραξινοῆ. Μάλλις νὰ τραγουδήσῃ τὸν Ἄδωνιν ἢ πολυμυθῆς ἀνδρὸς ἢ θυγάτηρ τῆς Ἀργεΐας, ἥτις καὶ πέρουσιν ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀδωνίδος. Ἐὰν τραγουδήσῃ δέ, σαφεῶς τὸ γυναικίω, κἀκεῖ τι φοβῶμαι. Λαμβάνει τὴν στάσιν τῆς τῶρα.

ΓΥΝΗ ΔΟΙΔΩΣ

100 Δέσποινα, ἥτις ἠγάπησας τοὺς Γόργους καὶ τὸ Ἰθάκιον καὶ τὸν Ὀψήλην Ἐρῦκα, μὲ τὸν χρυσὸν παίζουσα Ἀφροδίτῃ, ὅποιον τὸν Ἄδωνιν ἔπερον εἰς σὲ αἱ μάλα καὶ τοὺς πόδας Ὄραι ἀπὸ τοῦ ἀνάου Ἀχέρντος τὸν δωδέκατον μῆνα. Βραδύταται ἐκ τῶν θεῶν εἶναι αἱ ἀγαπηταὶ Ὄραι, ἀλλὰ ποθηταὶ ἔρχονται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πέρουσαι πάντοτε κἀκεῖ τι (καλόν). Κύπρι Διωναία, σὺ μὲν ἀθάνατον ἀπὸ θυγατρὸς, ὡς λέγουσιν αἱ ἀνθρώποι, ἔκαμας τὴν Βερενίκην, ἀμδρσίαι εἰς τὸ στῆθος τῆς γυναικὸς ἀποστῆλασα εἰς σὲ δέ, πολυώνυμε καὶ πολύννα, χαρίζομένη ἢ θυγάτηρ τῆς Βερενίκης, ἢ ὁμοιάζουσα μὲ τὴν Ἐλένην, ἢ Ἀρσινόην, μὲ ὅλα τὰ καλὰ περιποιεῖται τὸν Ἄδωνιν. Πλησίον του μὲν ὀπίωρα κείνται, ὅσα δηλ. παράγουσι τὰ καρποφόρα δένδρα, πλησίον του δὲ προφεροὶ κηποὶ καλλιερρημένοι ἐντός ἀργυρῶν καλαθίστων, 110 χρυσὰ δὲ μυροδοχεῖα πλήρη Συρίου μύρου. Ὅσα δὲ φυγητὰ κατασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τοῦ πλαστηρίου ἀναμειγνύουσιναι χυμοὺς παντοίων ἀνθέων μὲ λευκὸν ἄλευρον καὶ ὅσα ἀπὸ γίνκβ μάλι καὶ ὅσα ἐντός βουτυροῦ ἐλαίου, ὅλα (κἀτά) εὐρίσκονται πλησίον του ἐνταῦθα εἰς σχήματα πετηῶν καὶ τετραπόδων. Χλοερὰ δὲ σικιάδες φορτωμέναι ἀπὸ μάλακόν ἀνήθων εἶνε κατασκευασμέναι. Οἱ ἔρωτας δέ, παιδιὰ ἀκόμη, 120 πετώσιν ὑπεράνω, ὅπως τὰ μικρὰ τῆς ἀγρόδος πετώσιν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀπο κλάδου εἰς κλάδον δοκιμάζοντα τὰς κίχνομενάς πτέρυγας τῶν ὦ σὶ ἄβνορ, τί χρυσός, τί ἄστοι ἐν λευκοῦ ἐλαφάντινον ὅπου φέροντας εἰς τὸν Κρονίδην Δία τὸν οἰνοχόον παιδα, (τί) πορφυροὶ δὲ τῆλῃται ἐπάνω μάλα κῶτεροι ὄπιοι. Ἡ Μίλητος καὶ ἡ βόσκων κατὰ τὴν Σαμίαν γῶρον θὰ εἴπῃ κῶδική μας ἔχει σπρωθῆ ἢ κλίνη διὰ τὸν ὠροῖον Ἄδωνιν. Τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης ἔχει ἡ Κύπρις, ἐκείνη δὲ ὀδοδόχος πύγαις ἔχων Ἄδωνιν. Δέικα ἐκπῶ ἢ δέικειν ἐκτὸς ἐπὶ εἶνε ἡ γαμβρός. Δὲν ἀγκυλῶσαι τὸ πῖλῆμά του, ἔκπῶ ἀκόμη εἶνε τὰ χαίλη του πέριξ. Τῶρα βαβαίος ἢ Κύπρις δὲ χαίρη ἔχουσα τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀπὸ πρώτης δὲ μαζὶ μὲ τὴν δρόσον ἡμεῖς μαζευμέναι θὰ φέρομεν αὐτὸν ἔξω 130 πρὸς τὰ κῶδικα τὰ πῶνοντα ἐπὶ τῆς περῶλης λῶσιναι δὲ τὴν ἀκόμη μαζικὴν ἠμῆσασαι τὸν κῶλον τοῦ φορέματός μας νὰ πῶσῃ ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων.

ριας μὲ φαινόμενα τὰ στήθη ἄς ἀρχίσωμεν τὸν (ἔξῃς) ὀξύφωνον θρήνον: 135
 «Ἐρχεσαι, ἀγαπητὲ Ἄδωνι, καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα μόνος ἐντελῶς
 ἐκ τῶν ἡμιθέων, καθὼς λέγουσι. Οὔτε ὁ Ἀγαμέμνων ἔπαθε τοῦτο, οὔτε
 ὁ Αἴας ὁ μέγας ὁ βαρεῖα, ὀργὴν ἔχων ἦρωε, οὔτε ὁ Ἐκτωρ ὁ ἐντιμώ-
 τερος ἐκ τῶν εἰκοσι παιδῶν τῆς Ἑκάβης, οὔτε ὁ Πάτροκλος, οὔτε ὁ 140
 Πύρρος ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Τροίας, οὔτε οἱ ἀκόμη πρότερον (ἀκμάζοντες)
 Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες, οὔτε οἱ Πελοπίδαι καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Πελασ-
 γικοῦ Ἄργουε. Γενοῦ Ἰλαεὺς τώρα, ἀγαπητὲ Ἄδωνι, καὶ τοῦ χρόνου
 εἴθε νὰ εἴσαι εὐμενής (πρὸς ἡμᾶς). Καὶ τι ρα ἦλθες ἀγαπητὸς, Ἄδωνι,
 καὶ ὅταν ἔλθης, ἀγαπητὸς θὰ ἔλθης»

* ΓΟΡΙΩ

Πραξινόη, τί πράγμα εἶνε σοφώτερον ἢ ἡ γυνή; Εὐδαίμων εἶνε (ἢ 145
 αἰδοῦς). Διότι τόσα γνωρίζει, τρισευδαίμων διότι τόσον γλυκαίαν φωνὴν
 ἔχει. Ὡρα ὅμως εἶνε νὰ παγγίνωμεν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μας, Ἀπρογευ-
 μάτιστος εἶνε ὁ Διοκλείδης, καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε ξίδι μονάχο, ὅταν παινᾷ
 δὲ μηδὲ νὰ τὸν πλησιάσῃς. Χαῖρε, ἀγαπητὲ Ἄδωνι, καὶ εἰς χαίρον-
 τες ἦλθες.

Τ Ε Λ Ο Σ

$\frac{COOH \cdot COOH}{CH_3CH(OH)COOH}$ $\frac{COOH}{CH(OH)}$ 4
 $\frac{COOH}{CH(OH)}$ $\frac{COOH}{CH(OH)}$ $\frac{CH_3CH(OH)COOH}{CH(OH)COOH}$
 $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$
 $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$
 $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$ $\frac{COOH}{COOH}$

$\frac{(OH)}{(OH)} - \frac{(OH)}{(OH)} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{(OH)^2}{OH^2} - \frac{(OH)^2}{OH^2}$
 $\frac{(OH)}{(OH)} - \frac{(OH)}{(OH)} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{(OH)^2}{OH^2} - \frac{(OH)^2}{OH^2}$
 $\frac{(OH)}{(OH)} - \frac{(OH)}{(OH)} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{(OH)^2}{OH^2} - \frac{(OH)^2}{OH^2}$

$\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$
 $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$
 $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$
 $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH} = \frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$ $\frac{OH}{OH} - \frac{OH}{OH}$

$\frac{COOH}{CH(OH)COOH}$
 $\frac{COOH}{CH(OH)COOH}$
 $\frac{COOH}{CH(OH)COOH}$

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Πρωτ. 18918

Αριθ. 1 Δεκέτ

Προς

τὴν κ. Κ.Θ. Μόλων ὀργανογράφου διδασκάλου βιβλίων.

Ἀνακοινῶμαι ὑμῖν, ὅτι ἐκ διαπραγμάτευσεως ἐκ μέρους ὑμῶν
ἐκδόθη ἡ ἐκδόσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ βιβλίου διδασκαλίας ἐν τῷ
πρ. ἀριθ. 48 βουτῆρον τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς Κ.Θ. Μόλων ἐν
ἕξει, ἡ δὲ ἐκδόσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ βιβλίου «Θεοκρίτου ἐπιμ.
ἄνω» (καθήμενον) πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων

κατ' ἐντολήν τοῦ Ὑπουργοῦ

Ο. Ἐπιμελητοῦ τῶν βιβλίων

X. ΠΥΡΡΑΦΕΩΣ

II. Ζαργαλιάνου

ΕΡΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΡΕΡΑΦΕΩΣ

Ζωγραφιστὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τὴν ἀνάστασιν

Ἐγκειμένην

ἄνω ἀνακοινῶν κατὰ ἀναγκαίους μετὰ ἀνάγκης